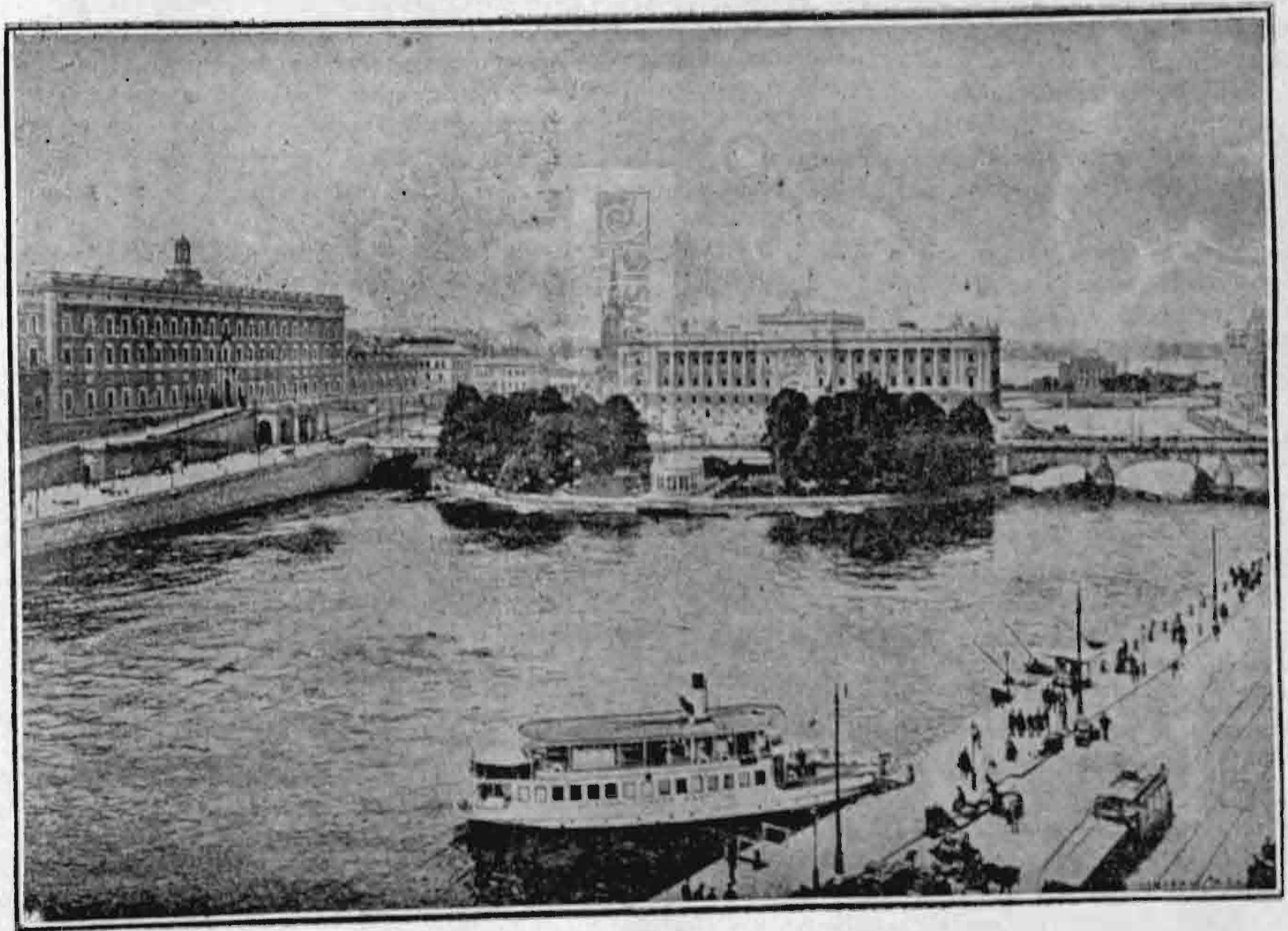

'Απὸ' Ὀλλαν

Τὸ σῦμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Ἡ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ἸΕΝ, ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ.

Τὸ Ἀνάκτορον καὶ τὸ Βουλευτήριον ἐν Στοκχόλμῃ.

Ὡς γνωστόν, εἰς τὴν Στοκχόλμην θὰ τελεσθῶσιν ἐφέτος ἀπὸ τῆς 16 Ἰουνίου μέχρι τῆς 19 Ἰουλίου οἱ Διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Ἡ πρωτεύουσα τῆς Σουηδίας θὰ συγκεντρώσῃ τοὺς φιλάθλους ὅλου τοῦ κόσμου καὶ πάντας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι παρακολουθοῦσι μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ἀθλητικὴν ἐν γένει κίνησιν. Ἐχομεν ὑπ' ὄψει τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγώνων τούτων, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ὅλα τὰ

ἀρχαῖα καὶ νεώτερα ἀγωνίσματα καὶ παιγνίδια, καθὼς καὶ πολλὰς θαυμασίας ὄντως ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰ ἀξιοθέατα τῆς Στοκχόλμης καὶ γενικῶς τῆς Σουηδίας μέρη. Καὶ ὄντως ἡ πόλις αὕτη τοῦ Βορρᾶ εἶναι πλουσιωτάτη εἰς φηρυσιακὰ καλλονὰ καὶ ἀξιοθέατα μέρη. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ ἐν τμήμα τῆς ὀραίας πόλεως, ἡ ὁποία θὰ φιλοξενήσῃ τοὺς παγκοσμίους φιλάθλους.

ΠΕΡΙ ΑΝΟΣΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΟΨΩΝΙΣΜΟΥ

Ανοσον καλεῖται ζῶν τι, τὸ ὁποῖον συγγενῶς ἢ ἐπικτητῶς εἶναι ἀνεπίδεκτον λοιμώξεως. Ἡ ἐπίκτητος ἀνοσία δύναται ν' ἀποκτηθῆ φυσικῶς, δηλαδὴ ἂν τυχὸν τὸ ζῶον ἢ ὁ ἄνθρωπος ὑποστῇ ἐλαφρὰν τινὴ λοιμώδη νόσον. Τεχνητῶς δὲ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸν ὄργανισμὸν ἀβλαβοῦς τινος δόσεως τοῦ νοσογόνου αἰτίου. Τὰ νοσογόνα αἰτία ἀπὸ τοῦ Pasteur, Davaine, Koch, Behring καὶ Roux εἶναι μικρότατα ζῶντα ὄντια, τὰ ὅποια δύναται ἄνθρωπος καὶ ζῶα νὰ καταστήσωσιν ἀσθενῆ, ὠνομάσθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Sedillot, χειρουργοῦ ἐν Στρασβούργῳ, μικρόβια. Τὰ μικρόβια λοιπὸν αὐτά, ἂν τυχὸν εἰσδύσωσιν εἰς τὸν ὄργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐν μικρᾷ δόσει καὶ δὲν εὐρωσιν ἐν αὐτῇ τὰς ἀπαιτουμένας τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν καὶ τῆς καλλιέργειας τῶν συνθήκας, προκαλοῦσιν ἐλαφρὰς τινὰς καὶ ἀσημάντους διαταραξίαις, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων ὁ ὄργανισμὸς καθίσταται ἀνεπίδεκτος λοιμώξεως. Ἀναπτύσσονται τὸσον εἰς τὸν ὄρρον τοῦ αἵματος, ὡς καὶ εἰς τὰ λευκοκύτταρα, βακτηριολυτικά οὐσία, ὀψονίαι (ἐκ τοῦ ὀψονέω, ἕπερ σημαίνει παρασκευάζω, μαγειρεύω, ἄρα καθιστῶ τι κατάλληλον πρὸς βρῶσιν). Αἱ βακτηρίαι ἄρα αὐταὶ καθίστανται διὰ τῶν οὐσιῶν τούτων κατάλληλοι πρὸς βρῶσιν ὑπὸ τῶν λευκοκυττάρων. Τὰ λευκοκύτταρα λοιπὸν αὐτὰ ἀποκτῶσι πείραν καὶ δύναμιν καλοῦ οἰκοδεσπότου, ὅταν τυχὸν, ὡς προείπομεν, αἱ προσβολαὶ διὰ τῆς μολύνσεως εἶναι ἀτελεῖς, ὡς καὶ διὰ τῆς τεχνητῆς, ἐλαφρᾶς δηλαδὴ μολύνσεως, διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Ἡ διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ τελειοποιουμένη φαγοκύττωσις εἶναι ὁ ὀψωνισμὸς τοῦ Weitt. Ὁ ἐμβολιασμὸς κατὰ τὸ 1721 μετηνέχθη ὑπὸ τῆς λαίδης Montagne ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ ἐνοφθαλμίσαις λύμφης εὐλογιῶντος ἐγένετο ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων εἰς τὴν Κίνα καὶ τὴν Περσίαν. Ἐξέλεγον ἀσθενῆ εὐλογιῶντα μὲ ἐλαφρὰν μορφήν καὶ διὰ τῆς τῶν φλυκταινῶν λύμφης ἐνοφθαλμιζόν ὕγιεις, ὡς ἠθέλομεν τὸ πράξει διὰ τῆς δαμαλίδος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ ἐνοφθαλμιζόμενος ὑπὸ καλοήθους καὶ ἐλαφρᾶς μορφῆς εὐλογίας ἀπέκτα οὕτω τὴν ἀνοσίαν. Τὸ τοιοῦτον δὲν ἐπετυγχάνετο πάντοτε· εἰς ἐξαιρετικὰς τινὰς περιπτώσεις συνέβαινε ν' ἀναπτυχθῆ βρεῖα καὶ ἔστιν ὅτι θανατηφόρος εὐλογία. Μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους, ὁ διὰ τῆς εὐλογίας ἐμβολιασμὸς τάχιστα ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τινος δυσκολίας καὶ μόλις τῷ 1756 διὰ πρώτην φοράν ἐνεβολιάσθησαν τὰ τέκνα τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης. Εἰς τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ ἐνοφθαλμίσαις ἐγενικεύθη, ἐπέμεινε μάλιστα καὶ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δαμαλισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγενικεύθη ὑπὸ τοῦ Γέννερ. Εἰς τοῦτον ἢ ἀνθρωπότης ὀφείλει τὸ μέγα αὐτὸ καλόν, δοκιμασθὲν καὶ ὅλως ἀκίνδυνον, δυνάμενον νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς νεογνὸν ζυγίζοντα πλέον τῶν 3 χιλιογράμμων. Ὁ Γέννερ μετ' ἐκπλήξεως παρατηρήσας ὅτι οἱ ἀμέλγοντες τοὺς μαστοὺς τῆς πασχούσης ἀγελάδος δὲν προσεβάλλοντο ὑπὸ τῆς εὐλογίας, ἐνήργησε τὸν πρῶτον δημοσίᾳ δαμαλισμὸν τῇ 14 Μαΐου τῷ 1796 καὶ ἀπῆλλαξε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοὺς θανάτους τῆς εὐλογίας, τὰς δυσμορφίας, ἔστιν ὅτι καὶ τυφλώσεις. Τρία κακὰ εἶναι δυνατὸν νὰ παρατηρηθῶν.

Ἡ δαμαλίς εἶναι τὸ ἀσφαλέστατον μέσον,

διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπηλλάγη βίαις πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἢ ἀνθρωπότης τῶν θανάτων καὶ λοιπῶν συνεπειῶν τῆς εὐλογίας· ὑπάρχουν δαμαλιδοκομεία, ὅπου παρασκευάζεται αὕτη, εἰς δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἰδρύθη καὶ ὠργανώθη τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς Ἰστορίας Χουσεῖν Ρεμζή βέη καὶ ἐξακολουθεῖ λειτουργεῖν ἀπὸ τοῦ 1894. Τὸ ἐργαστήριον τοῦτο εἶναι καλῶς κατηρτισμένον καὶ ὅλα τὰ μέτρα τῆς ἀντισηψίας ἐφαρμόζονται ἐν αὐτῇ ἀσθηρότατα. Τὰ πρὸς δαμαλισμὸν χρησιμοποιούμενα ζῶα πλύνονται καὶ καθαρίζονται μετὰ πολλῆς μερίμνης. Ἡ συλλογὴ τῆς δαμαλίδος καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς γίνονται μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς· καὶ μ' ὅλα ταῦτα τῷ 1899 ὁ ἐν Νεοχωρίῳ ἰατρός Ἰσακίρης εἰς φυλλάδιον τῆς συγχρόνου ἰατρικῆς καὶ τῆς προλήψεως τῶν νόσων ἔγραψεν: «Ἡ εὐλογία σήμερον εἶναι κατ' ἐξοχὴν φευκτὴ νόσος· ἐκεῖνος ὅμως παρευρέθη εἰς τρεῖς ἐπιδημίας καὶ εἶδε μετ' ἀφάτου θλίψεως τὴν τρομερὰν θραυσίν, τὴν ὁποίαν ἐπέφερον ἡ νόσος, καὶ τοῦτο, γράφει, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκατονόμαστον ἐπιμονὴν τμήματός τινος τοῦ λαοῦ τοῦ νὰ μὴν ἐννοῇ ν' ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς τῶν ἰατρῶν καὶ νὰ δαμαλισθῇ καὶ ν' ἀναδαμαλισθῇ διαρκούσης τῆς ἐπιδημίας· μέλη τινὰ τοῦ ἀμαθοῦς τούτου ὄχλου, γράφει, νομίζουσιν ὅτι ἡ εὐλογία εἶναι νόσος ἀναγκαία, νόσος δηλαδὴ, τὴν ὁποίαν, ἂν δὲν πάθῃ τις ἐν τῇ ζωῇ, θά τὴν πάθῃ ἐξ ἀπαντος μετὰ θάνατον». Τὴν πηγὴν τῶν μωριῶν αὐτῶν δὲν ἀναφέρει. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὰ πράγματα ἔκτοτε ἠλλαξαν, καὶ ἐνῆ ἄλλοτε ἐν καιρῷ ἐπιδημίας καὶ δημοσιεύσεως θανάτου τινὸς διὰ τῆς εὐλογίας, τὸ πολὺ κοινὸν ἀπέφευγε τὸν δαμαλισμὸν, σήμερον ὅμως προθύμως προσέρχεται καὶ οἱ δυνάμενοι οἰκονομικῶς διὰ τοῦ ἰατροῦ τῆς οἰκογενείας υποβάλλουν τὰ τέκνα τῶν εἰς τὸν δαμαλισμὸν, ἐν περιπτώσει δὲ ἐπιδημίας ἐγκαίρως εἰδοποιούμενοι ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ τῶν, προσφεύγουσιν εἰς τὸν ἀναδαμαλισμὸν, διὰ τοῦ ὁποῖου οὐδεμία ἐναπολείπεται ἀμφιβολία ἀσφαλοῦς προφυλάξεως καὶ ἀνοσίας ἀπὸ τῆς εὐλογίας. Διὰ τὰ σχολεῖα καὶ πάντα σχεδὸν τὰ σωματεῖα χορηγεῖται παρ' ἡμῶν ὑπὸ τοῦ δαμαλιδοκομείου ἐν Δεμίρ-Καποῦ δωρεὰν πρὸς δαμαλισμὸν δαμαλίς· ἐν Εὐρώπῃ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς διαδόσεώς τῆς καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν προσέφευγον· πόσον ὠραῖον εἶναι τὸ ἀντίγραφον τῆς εἰκόνης τοῦ Rolay I (L'Hygiene et l'enfant). Τὸ καθ' ἡμᾶς, κατὰ μίμησιν τῆς ἐν Παρισίοις Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας, προθύμως καὶ ἐν ὀλίγοις ἐξεθέσαμεν τὰ ὑπὸ ἰατρικὴν ἐποψίν χρησιμὰ πρὸς πρόληψιν τῆς παθήσεως καὶ θά υποβάλλωμεν εἰς ἀναδαμαλισμὸν τοὺς τυχὸν ἐπιθυμοῦντας τοῦτο. Κατὰ τὸν ἀπὸ τοῦ 1894 ὑφιστάμενον νόμον, πᾶν νεογνὸν ἐντὸς τοῦ πρώτου ἔτους πρέπει νὰ ἐμβολιασθῇ· πολλοὶ τῶν γονέων ἀμελοῦσι καὶ φοβοῦνται νὰ ἐμβολιάσουν τὰ νεογνά τῶν ἐκ τοῦ φόβου τῶν ἐνδεχομένων τοῦ ἐμβολιασμοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς τινὰς, ἐξαιρετικὰς ὅλως, συνθήκας, ὅταν ἐγένετο ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, ἠδύνατο νὰ ἔχη καὶ τινὰ δυσάρεστα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀπὸ τῆς δαμαλίδος παρετηρήθησαν πλέον, ν' ἀναδαμαλισθῇ δὲ μετὰ δέκα ἔτη καὶ ἀκόμη μίαν φοράν μετὰ εἴκοσιν ἔτη, καὶ οὕτω πως οὐ μόνον ἕκαστος ἐμβολιαζόμενος ἀποφεύγει τὰ ἐκ τῆς λοιμώξεως εἰς βάρος του κακὰ καὶ τὸ χείριστον ἐτι ἠθικὸν κακὸν δὲν γίνεται ἔδαφος καλλιέργειας πρὸς διάδοσιν τῆς φευ-

κτῆς αὐτῆς νόσου, τὴν ὁποίαν κατ' εὐφημισμὸν Εὐλογίαν καὶ Εὐλογημένην τὸ κοινὸν ἀποκαλεῖ. Ἡ κολακεία καὶ αἱ ὕβρεις εἶναι δύο ἀντίθετα ψυχικὰ σημεῖα ἀδυναμίας πρὸ τῶν τυχόν ἐν τῇ δράσει ἐμποδίων, τῶν κακοθούλων ἢ εὐγενῶν πόθων· οἱ κατ' αὐτὰς μορφαίαι καὶ πρόωροι ρυτίδες ἀφαιροῦσιν ἢ ἐλαττώνουσι τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ βιοπαλαίστου «καλὸς κάγαθος». Ἡ ἀγαθότης προάγει τὸ κάλλος, τὸ ὁποῖον τόσον κακοήθως ἐπιβουλεύεται ἡ Εὐλογία. Ὁ Chantemesse ἐφεῦρε καὶ συνιστᾷ ἕτερον ἐμβολιασμὸν πρὸς πρόληψιν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Γ. Κ. ΝΟΥΛΗΣ, ἰατρός.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΧΡΥΣΟΦΟΡΩΝ ΧΩΡΩΝ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

(Διήγημα).

Αἱ χῶραι, αἵτινες εἰς τὰ ἔγκατα αὐτῶν ἐγκλείουσι χρυσόν, αἱ χῶραι αὐταί, αἵτινες, ὡς ἡ μυθικὴ Κίρκη, ἐλκύουσι τὸν ἄνθρωπον, ἐπιτιδόμενον μετὰ μανίας εἰς τὴν εὐρεσίαν τοῦ πολυτίμου μετάλλου, πλέον ἢ ἀπαξ καθίστανται θέατρα αἱματηρῶν δραμάτων, σαϊκόπηρειων τραγωδιῶν, τῶν ὁποίων θεαταὶ καὶ μάρτυρες, πολλάκις, εἰσι μόνον τὰ ὄρνεα τῶν ἐρήμων ἐκεῖνων ἀρκτῶων χωρῶν.

Τοιοῦτόν τι δράμα, ἀποτρόπαιον κακούργημα, περιγράφει ὁ Γάλλος διηγηματογράφος καὶ περιηγητῆς Georges Dupuis.

Α'.

Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἰνδικὸν ἔλκυθρον, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Σλάυ», στροφόμενον ὑπὸ ἑξ ῥωμαλαίων κυνῶν, ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ ξενῶνος τῆς Στέβαρτ Ρίβερ.

Ὁ ξενὸν μόλις διεκρίνετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀλείρου ἐκτάσεως τῆς χιόνος. Αἱ νεφάδες κατέπιπτον τόσον πυκναί, ὥστε ὅλος ὁ ὀρίζων ἐξηφανίζετο, ὁ δὲ ὀφθαλμὸς μόλις πέραν τῆς ἐκτεινομένης χειρὸς ἠδύνατο νὰ διακρίνη. Ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη ἡ χιὼν κατέπιπτεν ὀρητικῶς, ὀριζοντίως, ἀθοοῦβως. Τὰ δένδρα διέλαμπον ὑπὸ τὰς ταλαντευομένας ἀνταυγείας τῆς σελήνης καὶ ἐκ τοῦ ξενῶνος ἐλαφρὸς ἀνῆρχετο καπνός.

Οἱ κύνες ἤρχισαν νὰ ὕλακτῶσι, δύο δὲ ἄνδρες, διὰ μηλωτῶν κεκαλυμμένοι, κατάλευκοι ὡς τὸ ἔδαφος, ἐξεπήδησαν ἀπὸ τοῦ ἐλκύθρου.

— Ἀπόξευξε τὰ σκυλιά, Μὰκ Δόναλδ, εἶπεν ὁ εἰς, ἐγὼ ἐκφορτώνω τὸ ἔλκυθρον.

Οἱ κύνες, μόλις ἀπλευθερώθησαν, ἤρχισαν ἰσχυρότερον νὰ ὕλακτῶσι, νὰ πηδῶσι πρὸ τῶν κυριῶν τῶν, διὰ τῶν ἔξω κρεμαμένων γλωσσῶν τῶν λείχοντες ὀρητικῶς τὰ ἐνδύματα αὐτῶν, εἰς βαθμὸν ν' ἀνατρέψωσιν αὐτούς.

Ἐκρουσαν τὴν θύραν τοῦ ξενῶνος.

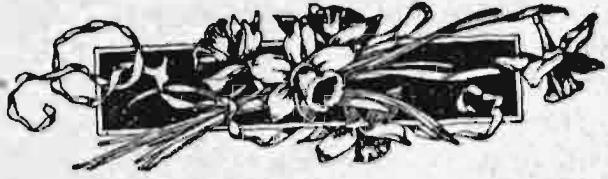
— Χολά! Ποιός; ἠκούσθη φωνὴ ἐνδοθεν. Καὶ ταῦτοχρόνως ὁ ξενοδόχος ἠνοιξε τὴν θύραν.

— Καλῶς ὄρισάτε, εὐγενέστατοι, πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς σας, κοπιᾶσατε μέσα...

Ζωηρὸν πῦρ ἔκαιεν εἰς τὴν θερμιάστραν. Οἱ δύο ἄνδρες, ἀφαιρέσαντες τὰς μηλωτάς των, ἐκάθισαν πλησίον τραπέζης, θέσαντες ἐπ' αὐτῆς κιβώτιον ἐκ ξύλου, περὶδετον διὰ χαλκίων ἐλασμάτων.

Ὁ ξενοδόχος ἔτεινε τὴν χεῖρα.

ὍΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ

«Φίλου πιστοῦ οὐδὲν ἀντάλλαγμα», εἶπεν ὁ σοφὸς Σολομών. Καὶ πράγματι, πόσον δύσκολος θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀνεὺ πιστοῦ φίλου!

Ἄλλὰ τί ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν «φίλος»; Σήμερον ἀσυναίσθητος τὰ χεῖλη καὶ ἡ πέννα μας μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ταύτην διὰ τὸν τυχόντα γνωστόν μας, ὡσάν νὰ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν «Κύριος». Ἀποκαλοῦμεν φίλον τὸν γείτονά μας, τὸν γνωστόν μας, τὸν συντάειρον τῆς ἐργασίας μας καὶ ἐν γένει καταχρηστικῶς ὀνομάζομεν φίλους πάντας, ὅσους δυνάμεθα συχνότερον νὰ πλησιάσωμεν καὶ νὰ διερχώμεθα μερικὰς ὥρας εὐχαρίστους πλησίον των. Ἀναπαυόμεθα λοιπὸν τότε, διότι ἀπεκτήσαμεν ἀληθεῖς φίλους καὶ ἐπομένως δυνάμεθα ἐπὶ τῆς ἀγάπης ταύτης νὰ κτίσωμεν τὸ ὠραῖον οἰκοδόμημα τῆς ἀληθοῦς φιλίας μας. Ὅποια πλάνη! Μετὰ καιρὸν, ὁπότε θὰ θελήσωμεν νὰ ὑψώσωμεν τὴν ἀλαϊάν τοῦ πρώτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἐξωτερικῆς εὐγενείας, ἴσως δὲν θὰ εὕρωμεν ὅπισθεν αὐτῆς τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν αὐτοθυσίαν, τὴν ἀληθῆ ἀγάπην, τέλος, τὸ εὐγενὲς τῆς φιλίας αἶσθημα, τὸ ὁποῖον περιμένομεν παρὰ τοῦ φίλου μας, καὶ τότε δυστυχία μας! Ἐν ἀπλοῦν ἐπεισόδιον θ' ἀποδείξῃ τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἀνομοιότητα τῶν χαρακτήρων μας, θ' ἀνοίξῃ μεταξὺ μας τὸ χάσμα τοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ οἱμοὶ! τὸ ὠραῖον οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη ἐπὶ τοιούτων σαθρῶν βάσεων, θὰ καταπέσῃ ἐν αὐτῷ.

Καὶ ὅμως πόσῃ ἀνάγκῃ τοῦ πιστοῦ φίλου ἔχει ὁ ἄνθρωπος!

Μόλις ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του καὶ παρατηρήσῃ τὴν ὠραίαν φύσιν μὲ τὰς τόσας καλλονὰς τῆς, μόλις ἀτενίσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου καὶ τὸ ἠδυπαθὲς τῆς σελήνης φῶς, ἡ ψυχὴ του ἀνατινάσσεται, ἡ καρδιά του πάλλει σφοδρῶς, τὸ ὄμμα του περιέργως ἐξετάζει τοὺς ἀνθρώπους διὰ ν' ἀνεύρῃ κάποιον μεταξὺ αὐτῶν. Καὶ ὅτε πάλιν μεγάλη χαρὰ θίξῃ τὰς χορδὰς τῆς καρδίας του, ἡ μέλαινα λύπη σκιάσῃ τὸν οὐρανὸν αὐτῆς, ὦ! καὶ τότε ζητεῖ ἐν στήθος νὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως μόνος ἀκούσῃ τοὺς ἐντὸς τοῦ ξένου τούτου στήθους παλμοὺς τῆς ἰδίας του χαρᾶς ἢ τοὺς στεναγμοὺς τῆς λύπης του. «Οὐδεὶς εἶναι τόσοσιν κατηραμένος ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης, οὐδεὶς εἶναι τόσοσιν ἐρημος, ὅσον ἐκεῖνος, μετὰ τῆς καρδίας τοῦ ὁποίου, ἔστω καὶ κρυφίως, δὲν πάλλει ταυτοχρόνως καμμίαν ἄλλη καρδιά», λέγει ὁ Λογγυφελδίου.

Ἄλλ' εἶναι ἀρὰ γε εὐκόλον πρᾶγμα ν' ἀνεύρωμεν τὴν καρδίαν, τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν; Εἶναι εὐκόλον ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν τελείαν καὶ γνησίαν φιλίαν; Ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα καλλιεργοῦμεν ἐν δένδρον, καταβάλλομεν διαρκῶς τόσοσιν κόπους, τὸ ἀναμένομεν μετ' ὑπομονῆς ν' ἀνήσῃ, νὰ δώσῃ καρπὸν, νὰ ὀρμήσῃ οὗτος καὶ τότε μόνον νὰ κρίνωμεν περὶ τοῦ ποιοῦ

τοῦ δένδρου ἐκεῖνου. Εἶναι δυνατόν νὰ εἴμεθα ὅλοι εἰδήμονες κηπουροί; Εἶναι δυνατόν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ εἴμεθα καρδιογενῶσαι καὶ ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, χωρὶς νὰ γευθῶμεν τοὺς καρποὺς τῆς φιλίας μας, νὰ κρίνωμεν περὶ τοῦ ποιοῦ αὐτῆς! Ἐν κόσμῳ ἐπιχειρουσόμενον ἀπατᾷ πολλάκις ἡμᾶς, τὸ πῦρ ὅμως ἀποδεικνύει ὅτι ἦτο κίβδηλον.

Τὸν φίλον μας πρέπει νὰ γνωρίσωμεν εἰς πολλὰς περιστάσεις τοῦ βίου μας· πρέπει νὰ μάθωμεν τὰς ἀδυναμίας του, τὰς ὀρμὰς του, νὰ σπουδάσωμεν τὸν χαρακτήρα του, νὰ φυλλομετρήσωμεν ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ φυλλοκάρδια του καί, ὅταν ἴδωμεν, ὅτι εἶναι ὅμοιος μὲ ἡμᾶς, ὅταν αἱ ἀδυναμίαι του, τὰ μικρὰ του σφάλματα καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ χαρακτήρος του δὲν θίγουσι τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸ γόητρον τῆς φιλίας μας, τότε, καὶ μόνον τότε, ἄς ἀνοίξωμεν πρὸς αὐτὸν τὴν καρδίαν μας καὶ ἄς ἐνθρονίσωμεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης μας· ἀφοῦ δὲ ἀπαξ κατεστήσαμεν αὐτὸν βασιλέα τῆς καρδίας μας, ἄς προσπαθῶμεν νὰ τηρήσωμεν αὐτὸν ὑπεράνω πάντων.

Πολλάκις συμβαίνει νὰ διακοπῇ μία εὐγενὴς φιλία διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο φίλων ἀνήλθεν ἀρκετὰς κοινωνικὰς βαθμίδας ὑπεράνω τοῦ ἄλλου· ὁ ἀνεληθὼν τότε, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κατακτάται ὑπὸ τῆς δόξης καὶ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ περιβάλλοντος· τὸ ἀπαστρέπτρον μεγαλεῖον θαμβώνει τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, ἡ καρδιά του ἀρχίζει νὰ εὐχαριστῆται εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν, θέλγεται ἐκ τῆς ζωῆς τῶν ἀριστοκρατῶν, δὲν ποθεῖ πλέον ὡς πρὶν τὴν πτωχικὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, δὲν εὐχαριστεῖται τόσοσιν μὲνων πλησίον αὐτοῦ, στενοχωρεῖται δὲ νὰ μὲνῃ ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τοῦ παλαιοῦ καὶ ἀφανοῦς φίλου του. Πλὴν φεῦ! ἡ ὠραία, ἡ γνησία, ἡ ἀνεκτίμητος ἐκεῖνη φιλία ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ νὰ καταποντίζεται, ὡς τὸ πλοῖον, εἰς τὰ ζοφώδη βάθη τῆς ἀπαισίας λήθης. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον «Ἰσότης-φιλότης».

Ἄλλος ἔχθρος τῆς διατηρήσεως τῆς φιλίας εἶνε ἡ ὀργή. Αὕτη εἶνε τὸ δηλητηριώδες ὄπλον, τὸ ὁποῖον πολλάκις πληγώνει θανασίμως τὴν ἀληθῆ φιλίαν. Ὁ τραγὸς καὶ βίαιος τρόπος οὐδέποτε διετήρησε φίλους, ἔχομεν δὲ πολλὰ παραδείγματα στερεᾶς φιλίας, τὴν ὁποίαν διέσπασαν μικροὶ λόγοι, ἐκστομιθέντες ἐν στιγμῇ ὀργῆς. Ἡ σφαιρα, ὅταν διατρυπήσῃ τὴν καρδίαν μας, θὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, καὶ ὁ μικρὸς λόγος τοῦ φίλου ἡμῶν θὰ θανατώσῃ τὴν φιλίαν μας. Ὁ καλὸς φίλος, ὁ ἐννοήσας ἀπαξ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ ἀγάπην τοῦ φίλου του, πρέπει νὰ μὴ παραφέρῃται διὰ τὰ μικρὰ του σφάλματα, ἀλλὰ νὰ τὰ ὑποδεικνύῃ μὲ γλυκύτητα εἰς αὐτόν. Ἀποδιώκωμεν πάντοτε τὴν ὀργὴν ἡμῶν, πολὺ δὲ περισσότερον, ὅταν εὐρισκώμεθα ἐνώπιον φίλου. Κυρία τις ὀξύθυμος δὲν ἔδιδεν ἀπάντησιν πρὸς τὴν φίλην τῆς, ἡ ὁποία ἀνυπομόνως περιέμενε. Ἀφοῦ παρήλθον σιγμαί τινες, τῇ λέγει: «Δὲν σοὶ ἀπῆντων, διότι ἐμέτρων ἕως τὸ 20 διὰ ν' ἀποφύγω τὴν πρὸς σὲ ψυχρὰν ἀπάντησίν μου. Αὕτη ἡ μέθοδος, νομίζω, θὰ μὲ διορθώσῃ». Δυνατὸν λοιπὸν ὁ εἷς ἐκ τῶν φίλων νὰ προφυλάξῃ τὴν διάσπασιν τῆς φιλίας. Ὅσας βλέπομεν ἐναντίον μας ὀργισμένον τὸν φίλον μας, ἀμέσως ἄς σκεπτόμεθα, ὅτι ὁμιλεῖ πρὸς ἡμᾶς ἡ ὀργή του καὶ ὄχι ὁ ἴδιος. Τοῦτο

σκεπτόμενοι θὰ ἀνεχθῶμεν τὸν ψυχρὸν αὐτοῦ λόγον, θὰ φανῶμεν ψυχραῖμοι ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ θὰ σιωπήσωμεν. Ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ δὲ ἐκεῖνη σιωπῇ μας, ἄς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ φέρωμεν τὸν φίλον μας εἰς συναίσθησιν. Ἐν μόνον βλέμμα ἄφωνον, ἀλλ' εὐγλωττον βλέμμα λύπης ἔρριψεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸν Πέτρον, ὅτε οὗτος τὸν ἠρνήθη. «Καὶ ἐξελθὼν τότε ἔξω ὁ Πέτρος ἔκλαυσε πικρῶς».

Ὁ ἥπιος τρόπος καὶ ἡ συγχώρησις ἄς εἶνε τὰ μόνα κατὰ τῶν φίλων ἡμῶν ὄπλα. Δάσωμεν εἰς τὸν φίλον μας τόσα φιλήματα, ὅσους ψυχρὸς λόγος ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἐξεστόμησε· θὰ ταπεινωθῶμεν τότε ἴσως, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ σώματός του μόνον· ἐντὸς τῆς ψυχῆς του θὰ ἐξυψωθῶμεν.

Ἄλλος κίνδυνος τῆς ἀπωλείας τῶν φίλων μας εἶνε ἡ σύγχρονος ἀπόκτησις πολλῶν τοιούτων. Συμφέρει ἀρὰ γε εἰς ἡμᾶς ν' ἀποκτιῶμεν νέους ἐπιστηθίους φίλους; Ὁχι· διότι ἀνάγκη τότε νὰ διαμοιρασθῇ ἡ ἀγάπη μας, διαμοιραζομένης δὲ δὲν δύναται νὰ θεορμῆται ἀρκούντως τὸν ἀληθῆ φίλον μας. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἀποκτῶν πολλοὺς φίλους ἀναγκάζεται νὰ συμμορφῶνται μὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, οὕτω δὲ χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ τοῦ ἰδίου του χαρακτήρος. Τότε βλέπει καὶ πάλιν μετὰ πικρίας τὸν ἀληθῆ του φίλον ἀπομακρυνόμενον καὶ στεναίνει, διότι ἐδυσίασεν ἕνα μέγαν φίλον διὰ νὰ κερδήσῃ πολλοὺς μικροὺς.

Ἄλλ' ἀρὰ γε μᾶς ἐπιτρέπεται καὶ νὰ παραγκονίζωμεν τοὺς παλαιοὺς φίλους μας; «Μὴ ἐγκαταλείψῃς τοὺς παλαιοὺς φίλους διὰ τοὺς νέους». Τὴν θέσιν τοῦ Παρθενῶνος οὐδὲν κτίριον νέον δύναται νὰ καταλάβῃ. Ὁ θεῖον νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀρχαιότητα αὐτὴν καὶ νὰ θέσῃ ἐκεῖ ἔργον νέας τέχνης, θ' ἀποτύχῃ. Ὁ παλαιὸς μας φίλος θὰ κατέχῃ πάντοτε τὴν ὑψηλοτέραν καὶ ὠραιότεραν θέσιν τῆς καρδίας μας. Ἀγαπῶμεν τοὺς νέους φίλους, ἀλλ' ὑπερθεν αὐτῶν τάξωμεν τοὺς παλαιούς. Ὁ παλαιὸς οἶνος εἶνε πάντοτε δυνατώτερος τοῦ νέου.

Ἄς περιβάλλωμεν λοιπὸν δι' ἀπείρου ἀγάπης τοὺς ἀληθεῖς ἡμῶν φίλους. Μιμηθῶμεν τὴν θαυμαστὴν φιλίαν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου, τοῦ Πελοπίδου καὶ Ἐπαμεινώνδου, τοῦ Δάμωνος καὶ Φιντίου, τοῦ Δανιδ καὶ Ἰωνάθαν. Ποτὲ ψυχρὸς λόγος ἄς μὴ ταράξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ φίλου μας. Ὁ ἀληθῆς φίλος εἶνε ἡ πνοή μας, ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς καὶ παρηγορίας μας, ὁ τάφος τῶν μυστικῶν μας, ἡ φορητὸς ἀμάξα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν στεναίνει διὰ τὰ βάρη μας, ἡ ἀποθήκη, ἡ ὁποία πάντοτε ἔχει θέσιν διὰ τὰς δυστυχίας μας.

Γευθῶμεν λοιπὸν πάντες τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ καρποῦ, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἐκ τοῦ Παραδείσου ὁ Θεὸς καὶ ἔρριψε κάτω πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης.

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

Ἐξεδόθη:

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
B. Κιολεμένογλου — «Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα»

Εὐρίσκεται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα

καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ:
Δίοδος Γαλατᾶ Σεράϊ, ἀριθ. 1.

— Τιμὴ γρ. 4 —

ΕΝΟΠΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗ

Ὁ ἱστοριογράφος, ὁ ἐπιχειρῶν γὰρ δώσει πιστὴν εἰκόνα τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῶν τελευταίων ἐτῶν, θὰ εὐρεθῆ ἐν ἀμηχανία. Καὶ δικαίως, καθότι θὰ ἀντιμετωπισθῆ ὑπὸ ἀσυναρμόστων καὶ ἀλληλοσυγκρουομένων γεγονότων.

Θὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος τὰ ἔθνη εὐρίσκονται ἐν ἀσυνήθει ἐμπολέμῳ, οὕτως εἰπεῖν, καταστάσει καὶ ὅτι ἡ κατάσταση αὕτη εἶναι παγκόσμιος, ἐπικρατοῦσα εἰς τε τὸν Παλαιὸν καὶ Νεὸν Κόσμον, εἰς τε τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν. Θὰ παρατηρήσῃ πρὸς τούτους ὅτι νευρώδεις διεξάγονται προετοιμασίαι καὶ διενεργοῦνται ἔξοπλισμοὶ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν καὶ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα πληροῦται ἀκαταπαύστως προφητειῶν περὶ ἐπικειμένων ἐθνικῶν συμφροῶν, συγκρούσεων καὶ γενικῶν αἱματοχυσιῶν.

Ἐν παραλλήλῳ ὅμως πρὸς τὰ γεγονότα ταῦτα, θὰ γίνῃ μάρτυς καὶ ἄλλου γεγονότος, οὐχ ἤττον ἀληθοῦς, διὰ τὴν σημασίαν ὅτι οἱ τὰ ἡνία τῶν διαφόρων Κρατῶν κατέχοντες καὶ ἐν γένει πάντες οἱ ἐν ἔξουσίᾳ, εἶναι ἐνθερμοὶ τῆς Εἰρήνης θιασῶται. Θὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀναμφισβήτητον ἀλήθειαν ὅτι ὁ ἐκαστοτε ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου Ἀγγλικοῦ θρόνου καθήμενος εἶναι ὑπέρμαχος τῆς Εἰρήνης, ὅτι ὁ Γουλιέλμος διακηρύττει στεντορεῶς πάντοτε προσωπικὴν πρὸς τὴν Εἰρήνην συμπάθειαν, οἱ δὲ Τσάρος, ἐν τῷ ἀκρατίῳ του ζήλῳ, ὅπως ἴδῃ ὅσον οἶόν τε τάχιον τὴν αὐγὴν τῆς καταργήσεως τοῦ πολέμου ὑποφώσκουσαν, ἔσχε καὶ ἔχει τὴν πρωτοβουλίαν ἐν τῇ συγκλήσει Διαιτητικῶν Συνδιασκέψεων ἐν Χάγῃ καὶ ὅτι οἱ Πρόεδροι τῶν Δημοκρατιῶν Γαλλίας καὶ Ἀμερικῆς μετὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Μικαδου τῆς Ἰαπωνίας δὲν ὑπολείπονται πῶς τῶν λοιπῶν ὑψηλῶν τῶν συναδέλφων ὡς πρὸς τὰ φιλειρηνικὰ αἰσθήματα.

Ἐξακολουθῶν ὁ ἱστοριογράφος τὴν ἔρευνάν του, θὰ ἴδῃ ὅτι οὐ μόνον οἱ μονάρχαι, ἀλλὰ καὶ πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ πολιτευόμενοι τῆς σήμερον, θύουσι πρὸς τοῦ βωμοῦ τῆς θείας Εἰρήνης. Θ' ἀναγνώσῃ μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς πρὸ τῶν Κοινοβουλίων ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης πομπώδεις λόγους ἀνδρῶν, ὡς τοῦ Σαζονάφ, Μπέρτχολδ καὶ Γκρέϋ καὶ μετὰ παλλούσης καρδίας θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ Ἱστορία δὲν ἀνέδειξε ποτὲ εὐγλωττοτέρους καὶ ἐνθερμοτέρους τούτων εἰρηνοφίλους.

Γαλαξίας εἰρηνοφίλων ἐπὶ οὐρανοῦ κεκαλυμμένου ὑπὸ ζοφερῶν νεφῶν πολέμου: ἰδοὺ τοῦτο θὰ προκαλέσῃ τὴν ἀμηχανίαν καὶ ἐκπληξιν τοῦ ἱστοριογράφου!

Ἡ ἀμηχανία του θ' αὐξηθῆ κατὰ ἓνα βῆμα ἀκόμη, ὅταν τῷ ὑποδειχθῆ ὅτι οὐδέποτε μέχρι τοῦδε διέκειντο οἱ λαοὶ τόσον φιλικῶς πρὸς ἀλλήλους, ὅσον τώρα, κατὰ τὸν ὑπὸ διηνεκοῦς πολέμου ἀπειλούμενον εἰκοστὸν αἰῶνα. Θὰ φθάσῃ ὅμως ἡ ἀμηχανία του εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν διαπιστώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐγκαθιδρύεται Διαρκὲς Συνέδριον ἐν Χάγῃ πρὸς λύσιν διεθνῶν διαφορῶν διὰ Διαιτησίας, ἕκαστον Κοινοβούλιον ἠρηφίζει ἀσυζητητῆ ὑπὲρ τῆς προσθήκης νέων ὑπερόγκων ποσῶν εἰς τὸν προϋπολογισμόν πρὸς αὔξησιν τῶν ἔξοπλισμῶν!

Ἡ ἄνευ παρομοίου προηγούμενου αὔξεσις τοῦ φιλειρηνικοῦ αἰσθήματος ἀπ' ἐνὸς καὶ ἡ ταυτόχρονη αὔξεσις τῶν ἔξοπλισμῶν, τῆς καχυποψίας καὶ τῆς ζηλοτυπίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἀπ' ἐτέρου, θ' ἀναγκάσῃ τὸν ἱστοριογράφον ν' ἀναζητήσῃ τὴν πραγματικὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου. Δὲν θὰ παρέλθῃ δὲ πολὺς καιρὸς ἕως οὗ ἀνεύρῃ τὴν ἀέναον πηγὴν ὅλων τούτων εἰς τοὺς ναυτικούς καὶ στρατιωτικούς κύκλους.

Οἱ αἰτίαι τῆς ψυχολογικῆς ταύτης ἀντιφάσεως εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, οἵτινες διαβλέπουν πάντοτε νέους κινδύνους καὶ παρουσιάζουν μαύρην εἰκόνα τῶν ὅσα ἤθελον συμβῆ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν δὲν προσετίθεντο νέα τάγματα εἰς τὸν στρατὸν καὶ θωρηκτὰ εἰς τὸν ναυτικόν.

Τὸν πόλεμον μισοῦσιν οἱ κύριοι οὗτοι ὑπέρμαχοι τῶν ἔξοπλισμῶν εἰς τὸ ἔπακρον. Τὸν θεωροῦσιν ἄγριον, βίβραρον, ἀπάνθρωπον· τὴν δὲ Εἰρήνην θεῖαν, ἀγγελικὴν, οὐρανίαν. Ἀλλά, διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν πολυπόθητον ταύτην Εἰρήνην, ὀφείλουσι νὰ προετοιμαθοῦν, καὶ μάλιστα καλῶς, διὰ τὸν πόλεμον, διότι κατὰ τὸ ρητόν: Si vis pacem para bellum (ἐὰν ἐπιθυμῆς Εἰρήνην, ἐτοιμάσῃς διὰ πόλεμον). Δὲν ζητοῦν οἱ φιλοπάτριδες οὗτοι ὅπλα δι' ἀνθρωποκτονίαν. Ἀπαγε! Οὐδέποτε διανοοῦνται τοιοῦτόν τι! Ζητοῦν ὅπλα μόνον καὶ μόνον πρὸς τιμωρίαν τῶν διαταραττόντων τὴν γενικὴν γαλήνην.

Ἀκούων ὁ ἱστοριογράφος τοιαύτας δικαιολογίας ἐκ μέρους αὐτῶν καὶ βλέπων ἀπ' ἐτέρου ὅτι σὺν τῇ αὐξήσει τῶν ἔξοπλισμῶν αὐξάνει καὶ ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου, θὰ διερωτηθῆ: Δὲν εἶναι ἄρα γε αὐταπάτη τὸ νομίζειν ὅτι μόνον οἱ ἔξοπλισμοὶ ἀποτελοῦν ἐγγύρα Εἰρήνης; Δὲν ἀποδεικνύει ἄρα γε τὴν διανοητικὴν διατάραξιν τῶν ἰθυόντων ἢ κατασπατάλη τοῦ ἐθνικοῦ θησαυροῦ εἰς ἀνθρωποκτόνους μηχανάς; Δὲν εἶναι ἄρα γε ἀπλὴ φαντασιοπληξία ἢ ἀνόητος πεποιθήσις, ὅτι μόνον διὰ τῶν ὅπλων δύναται νὰ συμβολισθῆ ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν ἐθνῶν;

Ἡ ἀπάντησις του εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας θὰ εἶναι ἀναμφισβήτως καταφατικὴ, καταδικάζουσα τοὺς θιασῶτας τῶν ἔξοπλισμῶν εἰς τελείαν φρενοβλάβειαν. Καὶ ἀληθῶς ἡ διανοητικὴ λειτουργία τῶν τοιούτων δὲν εἶναι κανονικὴ, προδίδουσα συμπτώματα τινα οὐχὶ ἄγνωστα εἰς τὸν φρενολόγον.

Ὡς ὁ πάσχων τὰς φρένας μανιακὸς ἔχει τὴν ἐπίμονον ιδέαν, ὅτι καταδιώκεται διαρκῶς ὑπ' ἐχθρῶν καὶ ὅτι εἶναι ἀπροστάτευτος καὶ ἐὰν ἀκόμη ἐγκλεισθῆ εἰς διπλᾶ καὶ τριπλᾶ φρούρια, οὕτω καὶ ὁ ἔξοπλισμομανὴς διαβλέπει ἀοράτους κινδύνους ἐν τῇ φαντασίᾳ του. Τὸν μὴ συμφωνοῦντα μετ' αὐτοῦ θεωρεῖ βλάσφημον, προδότην, ὁ δὲ παράδοξος τρόπος, δι' οὗ ἐπιτίθεται λάβρος κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων του, καθιστᾷ αὐτὸν γελοῖον ἐν τῇ σοβαρότητί του.

Εἶναι λίαν λυπηρὸν ὅτι ἡ ἀσθένεια αὕτη τῆς ἔξοπλισμομανίας εἶναι κολλητικὴ, μεταδιδόμενη ἀστραπηδῶν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν. Ἀπλὴ αὐξήσις ἐν τῷ Γερμανικῷ στόλῳ ἐπιφέρει διπλὴν τοιαύτην ἐν τῷ Ἀγγλικῷ καὶ τᾶν ἄλλων. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη καταστρεπτικὴ ἀμιλλα ἐμβάλλει τοὺς ἀμιλλομένους εἰς ἐλευνὴν οικονομικὴν κατάστασιν, ἀπειλοῦσαν τὴν ριζικὴν καταστροφὴν αὐτῶν.

Ἐνόσω ὑλάσχει ἀπόλυτος ἀνάγκη χρημάτων πρὸς διάδοσιν τῆς παιδείας, πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, πρὸς καταπολέμησιν ἐπικαταράτων νόσων, ὡς ἡ φθίσις καὶ ἡ χολέρα, εἶναι ἐγκλημα μέγα νὰ κατασπαταλῶνται ὑπέρογκα ποσὰ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἐκκεντρικότητος ἐθνῶν.

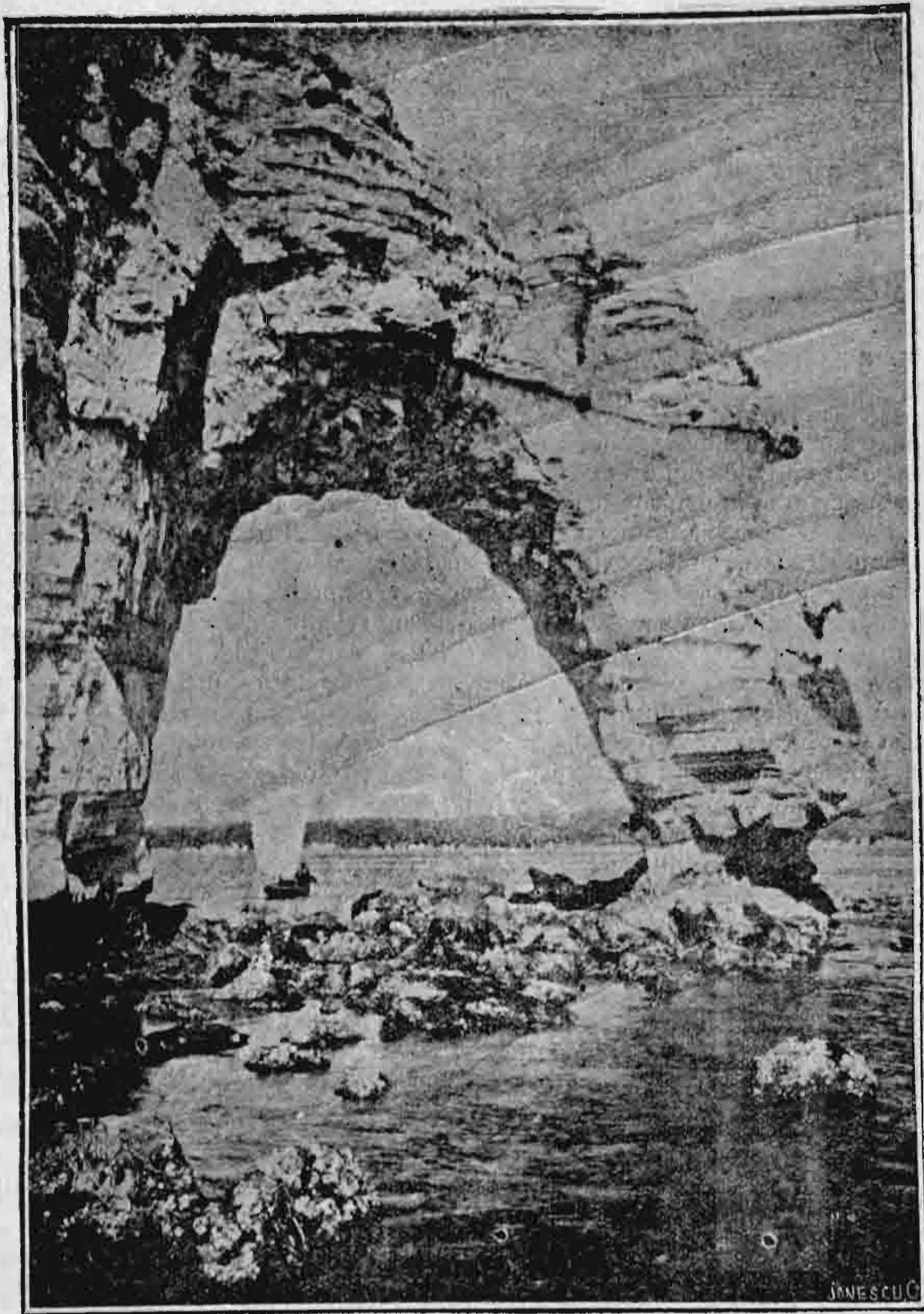
Ὁ κόσμος τυραννεῖται καὶ κατατροῦχεται ὑπὸ φοβερᾶς φαντασιοπληξίας. Δὲν ὑλάσχει ἄρα γε ἔθνος τι, ὅπερ θὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς νόσου ταύτης; Ποῖον εἶναι ἄρα γε τὸ ἐνδοξὸν ἐκεῖνο ἔθνος, τὸ ὁποῖον θὰ κατορθώσῃ νὰ κατενέγκῃ κείριον τραῦμα εἰς τὸ πέρασ τῆς ἐνόπλου ταύτης Εἰρήνης, προκαλοῦν οὕτω τὴν εὐγνωμοσύνην ὀλοκλήρου τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος;

(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν)

ΠΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΙΟΓΛΟΥΣ

ΚΑΙΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ (Πέραν, παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, Πασὰς Ὀλίβου). Ἰδρύθη παρὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ γυναικολόγου μαρτυροῦ κυρίου Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ καὶ ἐργάζεται μετὰ μ. Θεραπεύονται αἱ ἀμφορραγίαι, τὰ παθολογικὰ ὑγρὰ τῆς μήτρας καὶ αἱ παρατοπίσεις αὐτῆς. Πληγαὶ καὶ σφιλίς. Ὀγκοὶ καὶ ἀτακτὰ ἐμμηνα. Πόννοι τῆς μήτρας καὶ ἡ στειρώσις. Ἀναλαμβάνει τὰς ἐγκύους ἀπὸ τὴν ἐγκυμοσύνην μέχρι τοῦ τοκετοῦ, ὑπ' εὐθύνην του, χωρὶς κανένα κίνδυνον. Δωμάτιον ἀναπαύσεως ἰδιαιτέρον.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

[Ὑπὸ τὸν τίτλον τούτον θὰ δημοσιεύωμεν τακτικῶς συντόμους περιγραφὰς τῶν ἀξιολογωτέρων εἰς τὰς τέσσαρας ἡπείρους καὶ μᾶλλον ἀξιοθεάτων μνημείων, τοποθεσιῶν καὶ ἔργων. Τὰς μικρὰς ταύτας περιγραφὰς θὰ συνοδεύωσι καὶ ὡραῖαι εἰκόνες ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ τακτικὸς ἀναγνώστης μας θὰ ταξιδεύῃ ἀνεξόδως τὰς ἡπείρους καὶ θὰ ἴδῃ ὅ,τι ὑπέροχον καὶ ἀξιοθαύμαστον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα.

Σήμερον ἀρχίζομεν τὴν στήλην μας ταύτην μὲ τὸν περίεργον κολλίσκον τῆς Μαντσουσίμας].

Ὁ κολλίσκος τῆς Μαντσουσίμας.

Ἀπέναντι τῆς Μαντσουσίμας διανοίγεται εἰς πλατὺς κολλίσκος 60 καὶ τινων χιλιομέτρων μεταξὺ τῆς Σογάβα πρὸς Δ. καὶ τοῦ Κινηβαζάν πρὸς Α. Εἶναι κατσαπαρμένος μὲ νησίδια, ἐστολισμένα διὰ πευκῶν τοπικῶν, ἀπ' ἐκείνας, αἵτινες φύονται εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅσον οὐδαμοῦ ἄλλοῦ. Τὰ νησίδια ταῦτα ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἓνα βράχον ἠφαιστειώδη τόσον εὐθραστον, ὥστε καταστρέφονται διαρκῶς, καὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος πολλὰ μεταξὺ αὐτῶν ἐξαφανίζονται εἰς τὰ κύματα.

Ἀναγεννῶνται ὅμως καὶ πάλιν ἀκαταπαύστως τὰ νησίδια. Ἡ θάλασσα, κατατρώγουσα τὴν παραλίαν, ὀρύσσει εἰς τὴν ἀπόκρημνον ἀκτὴν τόξον τι, ὅπερ μεγαθύνεται, μέχρις οὗ ὁ θόλος καταρρεύσῃ, τὸ δὲ ἀποσπασθὲν τῆς παραλίας μέρος ἀποτελέσῃ οὕτω νέον νησίδιον.

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

Θυμοῦμαι δυὸ φιλάκια, δυὸ γλυκὰ φιλιὰ :
Τὸ πρῶτο, τὸ πρῶτο-πρῶτο, τῆς ἀγάπης μου,
καὶ τ' ἄλλο, τὸ στερνὸ-στερνό, τῆς μάννας μου.

Τὸ πρῶτο, τῆς ἀγάπης μου, μ' ἐπάγωσε
καὶ τὸ στερνό, τῆς μάννας μου, μ' ἐξέστανε.—
Ποτέ μου τόση ζέστη, τόση παγωνιά.

Θυμοῦμαι δυὸ φιλάκια, δυὸ γλυκὰ φιλιὰ :
Τὸ πρῶτο, τῆς ἀγάπης μου, μοῦ διάβηκε
καὶ τὸ στερνό, τῆς μάννας μου, μ' ἀλόμεινε.

Πρῶτα φιλάκια, ἀγάπης, βρῖσκομε πολλά,
στερνὸ φιλί, τῆς μάννας, ἓνα μοναχό.—
Θυμοῦμ' ἓνα φιλάκι, μόνο ἓνα φιλί.

Ἀπὸ τὰ Τσιγγάνικα Τραγούδια
τοῦ Jean Richerin

Μετάφρασις

Ι. ΠΟΛΥΜΗ

Ὁ πρῶτος ἐμβολιασμός.

Ἐκ λιθογραφίας τοῦ κ. Boilles (1766—1846)

(Ἴδε σχετικὸν ἀρθρον σελίδα 1256)

ΔΙΣ ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΚΟΛΥΒΑ

ὑψίφωνος

εἰς τὸ «'Ονειρῶδες Βάλς» ὑποδνομένη τὴν Φράντζη, διευθύντριαν ὁρχήστρας.

Ι. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

κιωμικός

Διευθυντὴς τῆς Ἑλληνικῆς Ὀπερέτας, ἀπομιμούμενος θανασιῶν τὸν «Χορχὸρ Ἀγάν».

Γ Ν Ω Μ Α Ι

Ἐάν ὁ ἥλιος ἐφώτιζε διαρκῶς, ὁ κόσμος δὲν θὰ εἶχε κανέν θέλγητρον. Ἐάν ὅλος ὁ κόσμος ἦτο καλός, πρόοδος δὲν θὰ ὑπήρχεν.

— Ἡ ἀρχαιοτάτη ἐπιστήμη εἶνε ἡ χειρουργική. Πρῶτος χειρουργὸς ὁ Θεός, ὅστις μὲ μεγάλην ἐπιτηδειότητα ἀπέκοψε μίαν πλευράν ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ Ἀδάμ.

— Ὁ Μίλτων εἶπεν ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε κομψὸν παρόραμα τῆς φύσεως. Δὲν ἔχει δίκαιον ὁ ποιητὴς τοῦ «Ἀπολεσθέντος Παραδείσου». Ἡ γυνὴ μὲ τοὺς διαφόρους συρμούς εἶνε ὄχι τὸ κομψὸν παρόραμα, ἀλλὰ τὸ κομψὸν... πανόραμα τῆς φύσεως.

Matolin

Νέα ὕδατοβαφή ὑγιεινή.

Προσόντα : Εἶναι ἢ στερεωτέρα, διαρκεστέρα, ὠραιότερα ὅλων τῶν γνωστῶν μέχρι σήμερον βαφῶν.

Εἶναι καταλληλοτάτη πρὸς ἀπολύμανσιν, συνιστωμένη ὑπὸ τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας, ἵνα χρησιμοποιῆται μετὰ τὰ κρούσματα πυρετῶν καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν.

Φονεύει ὅλα τὰ ὄχληρά ἔντομα, ὡς ψύλλους, κόριζας κλπ.

Δύναται νὰ πλυθῆ διὰ σπόγγου τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν χρησιμοποίησίν της ὡς αἱ ἄλλαι βαφαὶ mate.

Διατηρεῖται εἰς τοὺς ὑγροὺς τοίχους πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐλαιοβαφήν.

Δὲν περιέχει κανέν ἴχνος καυστικῶν ἢ ἄλλο καλῶδες.

Εἶναι ἠγγυημένη ὡς περιέχουσα 1/2 % φανικοῦ δξέος.

Δὲν ἐκδέρεται καὶ δύναται νὰ ἐπικαλυφθῆ διὰ στρώματος ἐλαιοβαφῆς ἢ βερνίκου. Ση-

ραίνεται ἀμέσως καὶ δὲν ἀφαιρεῖται διὰ τῆς προστριβῆς.

Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ ἀνοικτὰ χρώματα καὶ τὰ σκιερά. Τὸ λευκὸν χρῶμα συνιστᾶται διὰ τὰς ὁροφάς.

Δὲν περιέχει κανέν δηλητήριο καὶ εἶναι ἐτοίμη πάντοτε πρὸς χρησιμοποίησιν. Συνιστᾶται διὰ τὰς βαφὰς τῶν ἐσωτερικῶν τοίχων, τῶν θαλάμων, ἐστιατορίων, γραφείων κλπ.

Αἱ λευκαὶ ὁροφαί, αἱ βαφόμεναι διὰ τῆς «Ματολέν», δὲν μαυρίζουν ἐκ τοῦ θείου, διότι δὲν περιέχει μόλυβδον.

Ἀντέχει ἐφ' ὅλων τῶν ὑλικῶν, ὡς σιδήρου, πέτρας, ξύλου ἢ χάρτου καὶ καθίσταται στερεὰ ὡς πέτρα. Εἶναι κατάλληλος διὰ βαφὰς ξυλίνων οἰκοδομῶν τόσον ἐξωτερικῶς, ὅσον καὶ ἐσωτερικῶς.

Ἡ βαφή αὕτη ἀντικαθιστᾶ τὰ χάρτινα ἐπιστρώματα (ταπιτσαρίας), τὰ τόσον νοσογόνα. Τὰ δωμάτια τὰ ἐπιτεχρησμένα διὰ τῆς βαφῆς ταύτης, εἶναι εὐάρεστα τὴν θέαν.

Εἶναι ἀφλεκτος, χρησιμοποιεῖται εἰς τὰ θέατρα, ἐκκλησίας, νοσοκομεῖα, γραφεῖα, στρατῶνας κλπ.

Ἐν χιλιόγραμμον «Ματολέν» δύναται νὰ βάψῃ 10 τετραγωνικά μέτρα.

Ἐπειδὴ ἡ βαφή αὕτη εἶναι ἐτοίμη πρὸς χρῆσιν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ χρώματα,

ἐπειδὴ δὲν περιέχει κανέν δηλητήριο, δύναται νὰ τὴν μεταχειρισθῆ ἕκαστος διὰ νὰ βάψῃ μόνος του τὰ δωμάτια τοῦ.

Κοστίζει εὐθηνότερον ἀπὸ τὰς ἐλαιοβαφὰς καὶ ὅμως τὰ προσόντα της εἶναι περισσότερα ἐκείνων. Ὅλα τὰ χρώματα πωλοῦνται εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν καὶ αὐτὸ τὸ πολὺ ἀκριβὸν καρμίνιον, τὸ βερμυλιόν, τὰ πράσινα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀκριβὰ χρώματα.

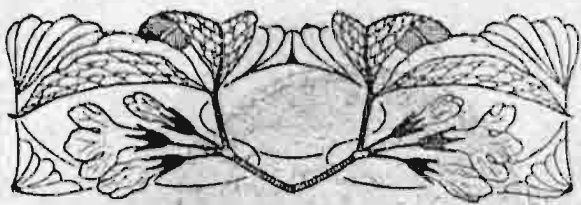
Οἰκονομία ἐργασίας κατὰ 50% σχετικῶς πρὸς τὰς ἐλαιοβαφὰς. Διὰ νὰ κάμειτε τρία στρώματα ἐλαιοβαφῆς, χρειάζεσθε τοὐλάχιστον 3 ἡμέρας. Ἐπειδὴ ἡ «Ματολέν» ξηραίνεται εὐθύς, τὴν αὐτὴν ἐργασίαν δύνασθε νὰ κάμειτε ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Αἱ ὑγιεινὰ ἰδιότητες τῆς «Ματολέν» καὶ ἡ εὐθηνία της τὴν κατέστησαν προσφιλεστάτην εἰς ὅλους, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐξοχάς.

Πωλεῖται εἰς δοχεῖα 2, 3 1/2, 5 1/2 καὶ 13 χιλιογράμμων.

Εὐρίσκεται εἰς τὸ Κατάστημα ἐλαιοβαφῶν Γρηγ. Π. Χρησιδίου, ἐν Γαλατῇ, Φερμελε-δζιλέρ, 131—133 ἢ

Matolin

ΑΔΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Δυὸ χρόνια τώρα ἐπέρασαν ἀπ' τὸν καιρὸ π' ὁ Γιάννης Τρέσος τῶρριξε στὸ κρασί.

Ὅλοι ὅσοι τὸν ἤξεραν ἀπὸ πρῶτα, πολὺ ἐξεπλάγησαν ὅταν εἶδαν αὐτὴν τὴν ἀπότομη ἀλλαγὴ. Νοικοκύρης ἀπ' τοὺς καλλιτέρους, πάντα μέρα νύκτα δουλεύοντας γιὰ τὸ ψωμὶ τοῦ σπητιοῦ του· ὅ,τι ἔβγαζε στὴ δουλειά του τῶφερνε κάθε Σάββατο βράδυ στὴν ποδιά τῆς γυναικὸς του. Πολλὲς φοραὶς ἐκεῖ ποῦ δούλευε ἀφινε κουρασμένος, τὸ ἔργο του, μὲ τὴ σκέψι ὅτι τὸ βράδυ θὰ βρισκόταν μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν ἀγαπημένη κι' ὁμορφὴ κόρη του, τὴν Ἰωάννα — κορίτσι ἀγγελόμορφο ὡς δεκατεσσάρων χρόνων — ἔπιανε μὲ θέρημ πάλι τὴ σφύρα του καὶ ἐδούλευε ἀδιάκοπα. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχαν ἰδεῖ οἱ φίλοι του νὰ πηγαίη σὲ ταβέρνα τὸ βράδυ, καὶ ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἀκούσει κανεὶς νὰ παραπονεθῆ γιὰ τὸ τίποτε.

Γι' αὐτὸ φάνηκε παράξενο πολὺ σ' ὄσους τὸν ἐγνώριζαν, σὰν τὸν εἶδαν ἕνα βράδυ στυπὶ ἀπ' τὸ μεθύσι. Τὸν ἐρώτησαν γιὰ τὸ ἄκακο αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος, μεθυμένος καθὼς ἦταν, δὲν ἀρῆσε νὰ τοῦς πῆ ὅτι ἔπιασε τὴν γυναῖκά του νὰ τὸν ἀπατᾷ μ' ἕναν ἄλλον, ποῦ ἦταν ἀπὸ πρὶν ἐραστής της. Τότε — τοῦς εἶπε — μου ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ πάρω τὴν κόρη μου καὶ νὰ φύγω, ἀλλ' οὔτε κείνη ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ μ' ἀκολουθήσῃ, οὔτε ἡ γυναῖκά μου τὴν ἄφηνε.

Κι' ἀπὸ τότε ὁ κύρ-Γιάννης τῶρριξε στὸ πιτό. Κάθε βράδυ ποῦ τελείωνε τὴ δουλειά του, ἀντὶ νὰ πῆ ὅπως πρῶτα στὸ σπῆτί του, πῆγαινε σ' ἀντικρυνὸ κρασοπουλειὸ καὶ καθότανε μόνος κι' ἔπινε κι' ἔπινε. Καὶ ὅταν πειὰ μεθοῦσε καλά, ἔβγαине ἔξω ἀπ' τὴν ταβέρνα, τρικλιζοντας καὶ φωνάζοντας μέσα στους δρόμους τὴν ἀτιμία ποῦ τὸν εἶχαν κάνει.

Ἐνα βράδυ ποῦ ἦτανε κρύο πολὺ, σὰν βγήκε πάλι μεθυμένος ἀπὸ τὴν ταβέρνα, ὁ Γιάννης, μιὰ σκέψι πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸν θολωμένο του νοῦ. Σκέφθηκε ἅτι ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ πάρῃ ἀπ' τὰ χέρια τῆς γυναικὸς του τὴν κόρη του, γιὰ τὴν ἦταν φόβος μεγάλος μήπως κ' ἐκεῖνη ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῆς μητέρας της. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ ἀνελογίσθη πῶς ἴσως νὰ μὴν ἦτανε κι' ἡ πρώτη φορὰ — τότε — ποῦ τὴν ἀπάταγε ἡ γυναῖκά του, ἔσφιξε τῆς γροθιῆς του καὶ τὸ αἷμά του ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ — συλλογίζοτανε — νὰ δου-

λεύω σὰν σκλάβος γιὰ νὰ καλοπερνᾷ, κι' αὐτὴ νὰ... Μὲ κάθε θυσία, καὶ μὲ τὸ ζόρι ἀκόμα, πρέπει νὰ τῆς πάρω τὴν κόρη μου.

Ἐτοιμάσθηκε γιὰ τὸ μέγα αὐτὸ ἔργο, καὶ πῆρε παραπατώντας τὸ δρόμο γιὰ τὸ παληὸ του σπητάκι.

Τὸ ἔφθασε· εἶναι ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του. Ἐνα δάκρυ ἀναβλύζει τώρα ἀπ' τὴν πωρομένη καρδιά του καὶ φθάνει ὡς τὸ μάτι του. Μὲ κάποια συγκίνησι θυμήθηκε τὰ ὁμορφώτερα χρόνια του ποῦ εἶχε περάσει ἐκεῖ μέσα.

Μὲ θυμὸ ἔσπρωξε τὴν πόρτα ποῦ ἦταν ξεκλειδωτὴ καὶ τράβηξε γραμμὴ στὴν κάμαρα...

Τρεῖς φωνὲς ἀπελπισμένες ἀκούσθηκαν τότε κι' ὁ δυστυχισμένος ὁ Γιάννης χρειάσθηκε τότε ν' ἀκουμπήσῃ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ σωριασθῆ κάτω.

Τρεῖς φωνὲς, φρίκης φωνὲς καὶ τρόμου, καὶ ἡ τρίτη ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀπελπισμένου πατέ-ρα, ποῦ εἶδε τὴν κόρη του, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς μητέρας της, στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς νέου.

Μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ζάλη του, πρώτη του δουλιὰ ἦταν νὰ τρέξῃ νὰ σώσῃ τὴν κόρη του ἀπὸ τὸ κακὸ ποῦ νόμιζε πῶς δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη.

Τὴ ζήτησε παντοῦ, τὴν ἐφώνασε μὲ τὰ χαϊ-δευτικώτερα ὀνόματα, τῆς ἔταξε τὰ ὁμορφώτερα πράγματα, μὰ τοῦ κάκου, τοῦ κάκου, μόνον ἡ ἡχὴ ἦταν ἀπάντησί του.

Μὰ καθὼς ἔτρεχε σαστισμένος στῆς κάμ-ρες, παρπατήσῃ κι' ἔρριξε κάτω τὸ τραπέζι μὲ τὴν λάμπα τὴν ἀναμμένη καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὸ πῶς ἡ φωτιὰ μεταδόθηκε στους μπερντέδες τῶν παραθυριῶν π' ἀρχίσαν νὰ καίγωνται. Καὶ ἡ ψυχὴ του ἐχάρηκε στὸ θέαμα ἐκεῖνο. Μὲ μιὰ κρυφὴ χαρὰ ἐστάθη στὴ μέση τῆς κάμαρας, λὲς κι' ἤθελε μοναχὸς νὰ δώσῃ δύναμι στῆς φλόγες ποῦ ἄγκιζαν τώρα τὸ ταβάνι.

Ἐβλεπε σὰν δαίμονας τοῦ Ἄδη ἐμπρός του νὰ τριζοβολοῦνε τὰ παληὰ τῆς κάμαράς του ἐπιπλα, αὐτὰ ποῦ τὰ εἶχε ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἰδρωτὰ του φτιάσῃ καὶ σὲ κάθε δυνάμωμα τῆς φωτιᾶς ἐνόμιζε πῶς πηγαίνει μαζὺ τους καὶ ἡ ἀτιμία ποῦ τοῖχε τοῦ δύστυχου γείνη, καὶ πῶς κάθε σημάδι της καίγονταν μέσα στῆς ἄγριες φλόγες.

Μέσα στῆς φωτιᾶς τὴ μέση ἔρριχνε ἀπάνω της ὅ,τι κι' ἂν εὔρισκε ἔμπρός του καὶ κρύφια αἰσθάνονταν χαρὰ ὅταν ἄκουγε νὰ τριζοβο-λοῦνε μὲ παράξενο κρότο — σὰν κλάμμα — τὰ ἐπιπλα.

Ἄλλὰ τῆς φωτιᾶς ὁ καπνὸς τοῦφερε ζάλη περισσότερη.

Ἐστηρίχθη ἀπάνω στὸν τοῖχο ποῦ δὲν τὸν εἶχαν ἀγγίξει ἀκόμα ἡ φλόγες μὴν πέσῃ καὶ ξάφνου ἐνόμισε πῶς ἄκουσε τῆς κόρης του τὴ φωνή.

Σὰν λιοντάρι μέσα στὸ κλουβί του κλεισμένο πολεμοῦσε ναῦρη μιὰ ἔξοδο. Τώρα δὲν ἤθελε

νὰ πεθάνῃ! Τώρα μιὰ σκέψι τοῦρχώτανε μόνο: Νὰ σώσῃ τὴν κόρη του!

Ἡ πόρτα ἔπεσε κάτω στὸ πάτωμα μ' ἕναν ἀπαίσιον κρότον καὶ τὰ παράθυρα καίγονταν δλόκληρα.

Ποῦ νὰ περάσῃ!

Κι' ὅμως ἄκουγε τῆς κόρης του τὴν φωνὴ ποῦ ἔκραζε ἀδιάκοπα καὶ συλλογίζονταν πῶς κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν σώσῃ.

Ἐνα μεγάλο σανίδι ἀπ' τὴ σκεπὴ ἔπεσε μισοκαμμένο ἔμπρός στὰ πόδια του κι' ὁ καπνὸς του τοῦ ἔθλωσε τὸ νοῦ ἀκόμη περισσό-τερον.

Δὲν εἶχε ὅμως καιρὸ γιὰ νὰ χάνῃ σὲ σκέψι.

Ὁ καπνὸς τὸν ἐπνιγε πειὰ καὶ σὲ λίγο θὰ τοῦκοβε τὴν ἀναπνοή.

Μὲ μιὰ ὑστερη προσπάθεια τραβήχθηκε πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἦταν ἡ λιγώτερες φλόγες.

Νόμιζε πῶς διέγλυτωνε.

Ἐπῆγε τότε γιὰ νὰ πηδήσῃ, μὰ μιὰ κρουγὴ πνιγμένη: — «Ἰωάννα μου» — ἀκούσθηκε καὶ ὑστερα τίποτε πειὰ!

Ἀπὸ λίγη ὥρα ὑστερότερα οἱ πυροσβέσται, ποῦ ἔτρεξαν νὰ σβύσουν τὴν φωτιὰ, τὸν βγά-λανε κάρβουνο.

Ὅσο γιὰ τὴν κόρη του, ἐκεῖνη ἔφυγε μὲ τὸν ἀγαπητικὸ της μαζὺ...

Π. ΓΟΛΓΟΘΑ:

ΕΝ ΩΡΑΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Σπεύσατε ὅλοι καὶ ὅλοι νὰ ἀποκτήσῃτε τὸ ὀραιότερον καὶ κοινωνικώτερον ἔργον ποῦ ἐγράφη εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ ἐνὸς τῶν σπουδαιότερων προβλημάτων τῆς ζωῆς: τῆς δημιουργίας ὀραίων παιδῶν.

Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς, ποῦ νὰ μὴ ἀναγνώσῃ ἐν πολύκροτον ἔργον, τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ δώσῃ μιαν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Πῶς ἀποκτιῶνται τὰ εὐμορφα παιδιά;»

Ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἡ Καλλιπαιδία ἄλλο-τε καὶ σήμερον*», κομψὴ ἐκ 50 σελίδων με-λέτη τοῦ διαπρεποῦς ἱατροῦ κ. Μ. Μωυσει-δου, εἶναι ἡ λαμπροτέρα ἐκλαίκευσις μιᾶς μεγάλης ἐπιστημονικῆς ἀληθείας, ἥτις ἀπὸ καταβολῆς κόσμου βαυκαλιζεῖ τὰ ὄνειρα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐκ τῶν περιεχομένων τοῦ ὀραίου βιβλίου ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα:

Τὸ ὀραῖον ἐν τῇ φύσει. — Ἡ αἰσθητικὴ τοῦ παιδὸς ἀγωγή. — Ἡ ἀναζητήσις τοῦ ὀραίου ὑπὸ τῶν Ἀλχημιστῶν κατὰ τὸν μεσαῖον. — Ἡ καλλιπαιδία πρὸ τῆς συλλήψεως, κατὰ τὴν ἐγκυμο-σύνην καὶ μετὰ τὸν τοκετόν. — Ὁ γάμος. — Ἡ μητρότης. — Ἡ καλλονὴ τῆς συγχρόνου Ἑλληνί-δος. — Ἡ Ἑλληνὶς ἐν τῇ σχολῇ κτλ. κτλ. κτλ.

Ὁ ἀποστέλλον γραμματόσημα ταχυδρομικὰ 3 1/2 γροσίων εἰς τὸν συγγραφεῖα (M^r le Dr Moissidès — Pérès, 6, rue Hadji-Ahmed, Cons/ple), θὰ λάβῃ τότεῦχος ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1246)

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μυρτώ, ἐν μόνον νεφύδιον διατάραττε τὴν ἁρμονίαν τοῦ αἰθέριου αὐτῆς οὐρανοῦ. Συχνάκις, δυστυχῶς, ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ ὠραία ἐκείνη ζωὴ δὲν θὰ διήρκει ἐπὶ πολὺ, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν ἐκείνην καὶ τὴν συναστροφιὴν τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου προσώπου, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μονότονον τῆς Μονῆς ζωὴν. Καὶ θὰ εὐχισκεν ἐκεῖ βεβαίως φίλας προσφιλεῖς, ἀλλ' οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ συνδέσῃ πρὸς τινος ἐξ αὐτῶν στενάς σχέσεις καὶ συμπαιθείας, ὡς πρῶττοισιν ὅλαι αἱ κόραι τῆς ἡλικίας τῆς, ὡσεὶ συνηθάνετο ὅτι ὅλη ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης τῆς διετέθη ἤδη, καὶ ὅτι οὐδὲν τῆ ὑπελείπετο πλέον ὅπως χαρίσῃ. Διέτρεχε λοιπὸν τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς νεότητος, ἣν καλλύνει ἡ φιλία, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ οὔτε τὴν δύναμιν, οὔτε τὰ θέλητρά τῆς. Φαίνεται ὅτι ἠσπάσθη τὸ ἐνιαυτὸν καὶ ὑψηλὸν ἀξίωμα: «Δι' ἓνα τὸ πᾶν» καὶ ἐκεῖνος, ὁ μόνος, ὁ εἷς, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, εἶχε τοσοῦτον κυριεύσει τὴν νεαράν τῆς ψυχὴν, ὥστε μακρὰν ἐκείνου, οὐδὲν πλέον ὑπῆρχε δι' αὐτήν.

* *

Τὰ αἰσθήματα ταῦτα, τὰ τοσοῦτον ιδιόρρυθμα, τὰ τοσοῦτον βαθέα, τῆ ἔδιδον δύναμιν ἰκανὴν ν' ἀναλάβῃ τὰς μεγαλειτέρας θυσίας. Ἐτρεφεν, ἀγνοῶ, ὁποῖον ἰδανικόν, οὐτινος τὴν πραγμάτων ἐξήτει διὰ πάσης θυσίας. Τὴν ἐποδηγέτει φῶς τι ὑψωθεν, ὅμοιον πρὸς τὰ οὐράνια ἐκεῖνα ἄστρα, αἵνα ὀδηγοῦσιν ἀνὰ τὰς ἀχανεῖς ὑγρὰς ἐκτάσεις τὸ πλοῖον, καὶ πρὸς ἃ ἀκίνητον στρέφει ὁ ναύκληρος τὸ ὄμμα.

— Εἶναι πρόδηλον, ὅτι ἔχει εἰς τὰς φλέβας τῆς κυανοῦν σίμα, ἔλεγεν ἐνίοτε, μὲ ἀποφθεγματικὸν ὕφος ἡ Ἀθηναῖς Μορτσέργ, ἡ ἀρχηγὸς πρὸ πολλοῦ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ἔσμου, καὶ ἦτις εἰς πᾶν ζήτημα ἐνέβλεπε τὴν ἀριστοκρατικὴν καταγωγὴν.

Ὡς δὲ συμβαίνει συχνάκις εἰς τινὰς φύσεις, εἰς ὅ,τι ἐπεδίδεται, ἐδυσκολεύετο ὀλίγον κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἀπαξ κατήρχετο εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐξέπλησεν ὅλους διὰ τῆς καρτερίας καὶ ἐπιμονῆς τῆς.

Εἰς καθιδρύματα, ὡς τὰ τῶν εὐσεβῶν μοναχῶν, εἰς ἃ ἐπιτολάζει ἡ μητρικὴ ἀγάπη, πᾶσαι αἱ μαθήτριά, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑπερτάτης ἀμοιβῆς, λαμβάνουσι τοῦλάχιστον στέφανον δάφνης. Διὰ τὴν Μυρτὴν κατεσκευάσθη ὅλως ἰδιαιτέρως βραβεῖον ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμελείας, καὶ ἐπειδὴ ὅλαι αὐταὶ αἱ μοναχαὶ ἔλκουσι τὸ γένος ἐξ ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, ἔχουσι θαυμασίαν ἰδιοφυίαν τῆς σκηνηκτικῆς παραθέσεως, ἐξήτησαν καὶ ἐπέτυχον παρὰ τοῦ κ. Λώρη τὴν χάριν, ὅπως, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς διανομῆς τῶν βραβείων, περιβληθῇ ἡ Μυρτὴ τὴν ἐθνικὴν τῆς ἐνδυμασίαν, ἦτις τοσοῦτον ἀνεδείκνυε τὴν χάριν τῆς καλλονῆς τῆς. Ἡ ἐμφάνισίς τῆς ὑπῆρξε τὸ γεγονός τῆς ἡμέρας. Ὅτε ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ βήθρου, ὅπως λάβῃ τὸ χρυσοῦδον βραβεῖόν τῆς, θάμβος κατέλαβε τὴν ἀριστοκρατικὴν ὀμήγουριν, ἦτις συνέρρευεν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἀναλήψεως, ὅπως παρευρεθῇ εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην οἰκογενειακὴν ἐορτήν, ἦτις θέτει εἰς παλμικὴν κίνησιν τοσαύτας νεαρὰς καρδίας. Τὴν ἐχειροκρότησαν, ἀποκλειστικῶς ἴσως, διότι ἦτο ὠραία. Ἐγέννησεν εἰς ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ εὖρη δικαίους κριτὰς τῆς γυναικείας καλλονῆς, τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην, ἦτις διατρέχει ἐνίοτε εἰς τὰ ὄνειρά μας ὡς ἰδεῶδες Ἴνδαλμα τῆς χάριτος καὶ τοῦ θελήτρου.

Εἰς περιπατητικὸς τῆς Βουλώνης, ὅστις, χάριν τῆς μικρᾶς ἀνεμιᾶς του, μετέβη εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἐπίδοσεως τῶν βραβείων, τοσοῦτον ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἐκπύλου ἐκείνης καλλονῆς, ὥστε ἀφιέρωσε δι' αὐτὴν εἰς μίαν ἡμερῖδα πολὺ διαδεδομένην, καὶ ἐν ἣ συνειργάζετο ὡς χρονογράφος τοῦ φιλοκάλου κόσμου, μερικὰς γραμμὰς λιαν ἐνθουσιώδεις δι' ἐκείνην, ἣν ἀπεκάλει ἄνθος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἣς διέγραφε διὰ γραμμῶν λεπτῶν καὶ δικαίων τὴν ἀλησιμόνητον σκιαγραφίαν. Ἦτο κατὰ τὴν στιγμήν, ὡς λέγομεν σήμερον, εἰς ἃ ὁ χρονογράφος ἀναμιγνύει τοσοῦτον ἐπιδεξιῶς τὸν μῦθον μετὰ τῆς ἀληθείας, τὴν πραγματικότητα μετὰ τῆς ποιήσεως. Οἱ πρόγονοι, οὗς ἡ Μυρτὴ οὐδέποτε ἐγνώρισε, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονηθῶσιν ὑπὸ τοῦ χρονογράφου, ὅστις ἐγνώριζε νὰ πραγματευθῇ τὸ θέμα του.

Ὁ περιπατητικὸς μας, εὐχαριστηθεὶς ἐκ τοῦ χρονογραφήματός του ἔλειψε τὴν ἡμερῖδα πρὸς ἐκείνην, ἦτις τὸ ἐνέπνευσε, τὴν δεσποινίδα Μυρτὴν Ἀντωνιάδου παρὰ τῷ κ. Λώρη.

Ὁ κ. Λώρης ἐγνώριζε καλῶς τὸν κόσμον καὶ ἐξετίμα δεόντως τὰ τῆς ἀριστοκρατίας, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ μόνον τὴν ἐξωτερικὴν τῶν πραγμάτων ὄψιν. Ἡ ἀδιακρισία τοῦ δημοσιογράφου τὸν δυσηρέστησε καὶ ἐπετίμησεν ἑαυτὸν διότι ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Μυρτὴν νὰ φορέσῃ τὴν ἐθνικὴν τῆς στολὴν. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔκρινεν ἑαυτὸν καὶ τὴν Μυρτὴν μὲ διορατικότητα καὶ εὐθύτητα, ὥστε ν' ἀρθῇ ἐκ μέσου αὐτῶν πᾶσα ἀπάτη. Ἐσκέφθη καλῶς περὶ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπεδέτετο τὸ ὠραῖον τοῦτο πλάσμα ἐν τῷ κόσμῳ πλησίον του ἢ μακρὰν του. Μακρὰν του! Ἦτο ὑπόθεσις, ἣν δὲν ἠθέλε νὰ υἱοθετήσῃ, καὶ ἦν τοῦναντίον προσεπάθει ν' ἀπομακρύνῃ τῆς σκέψεώς του. Ἀλλὰ δὲν ἠναγκάζετο καὶ ὀλιγότερον ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι, ἂν ποτὲ ἡ προστασία του δὲν θὰ ἐπῆρχε, δὲν θὰ ἔλειπον εὐτυχεῖς ἄνδρες, ὅπως προσπερθῶσι πρὸς ἀγνακατάστασίν του. Ἡ σκέψις αὕτη δὲν τὸν ἠδύνατο ἀπομακρύνει διόλου. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἦτο ἐγωϊστής; Ὄχι, δὲν ἦτο διόλου. Ἐὰν ὑπῆρχε πράγμα τι, τὴν πραγματοποιήσῃν τοῦ ὁποῖου ἐπεξήτει διαρκῶς, ἦτο νὰ ἴδῃ τὴν τελειάν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν εὐτυχιάν τῆς Μυρτῆς, ἀλλὰ παρετήρει ἤδη, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐβλεπεν ἀνευ θλίψεως.

Ἐὰν τῷ ἦτο δυνατόν ν' ἀναγνώσῃ τὴν ψυχὴν τῆς Μυρτῆς, αἱ σκέψεις αὐταὶ θὰ τῷ ἐφαίνοντο ἄδικοι καὶ χιμαυρικοί. Ἡ νεαρά του φίλη εἶχεν ἀρχετὰ ἀνεπτυγμένον τὸ γυναικεῖον αἰσθημα τῆς φιλαρεσκείας καὶ δὲν ἠπατήθη οὐδόλως περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν εἰς τὸ δημόσιον ἐνεποίησεν. Ἀνεγνώσεν εἰς τὰ ὄμματα ὅλων τὴν συμπάθειαν, ἣν ἐγέννησε καὶ τὸν θαυμασμόν, ὃν ἐνέσπειρε καὶ ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ πρᾶγματι ὑπερμέτρως. Ἀλλὰ μὲ τὸ λεπτόν ἐκεῖνο αἰσθημα, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὰς γνωρίζουσας νὰ ἀγαπᾶσι δυνατόν νὰ εὖρη τις, ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ καὶ πάλιν δι' ἐκεῖνον. Ἐσκέπτετο, μετὰ μετριόφρονος ὑπερηφανείας καὶ μετὰ χαρᾶς βαθείας τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἠσθάνετο ὁ καλὸς τῆς προστάτης, βλέπων αὐτὴν θαυματομένην καὶ χειροκροτουμένην ὑπ' ὅλου τοῦ κοινοῦ. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἤρχισεν ἤδη νὰ τῷ πληρῶνῃ μικρὸν τι ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνης τῆς, καὶ ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ τὸν πολὺ ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης προκαταβολῆς. Ὅσάκις ἐβιάζετο παρὰ τῷ κ. Λώρη, εἶχεν ἔκφρασιν ἀθῶας ὑπερηφανείας, διότι συνηθάνετο ἑαυτὴν ὀλιγότερον ἀναξίαν ἐκείνου, καὶ ὅτι ἠδύνατο ἤδη ἐκεῖνος νὰ εἶναι ὀλιγότερον ἀναξίον δι' αὐτὴν καὶ πρὸ πάντων εὐτυχῆς ἐξ ἐκείνης. Εὐτυχῆς; Ἦτο πρᾶγματι, ἀλλὰ μὲ ποιὰν τινὰ ἀπροσδιόριστον ἀνησυχίαν καὶ μὲ τὸν φόβον ἐκείνον, ὅστις καταλαμβάνει ἐκεῖνον, οἵτινες ἀρχίζουσι νὰ αἰσθάνωνται κάλλιον τοὺς δεσμούς τῆς ἀγάπης.

Ἡ ἐποχὴ τῶν διακοπῶν ἐπλησίαζεν ἤδη. Τὸ νὰ ἀφήσῃ μόνην τὴν Μυρτὴν ἐγκάθειρκτον ἐν τῇ Μονῇ, μόνην, ἦτο σκληρότης ὑπερτέρα τῶν δυνάμεων τοῦ κ. Λώρη. Εὐτυχῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ ἐλευθερία του δὲν περιωρίζετο οὐδαμῶς. Ἡ κ. Μοριώ, ἦτις ἀπῆλαυσε καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἐπιζήλου ἐλευθερίας, ἀνελάμβανε, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους, τὰ καθήκοντα συνοδοῦ τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς του ἀποστολάς. Ἡ ἀπουσία λοιπὸν αὐτῆ ἀπῆλαυσε τὸν φίλον τῆς ἐξελέγεως, ἦς ἤδη συνηθάνετο τὴν πίεσιν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπωφελεῖτο συνήθως τῆς μεσοβασίλειος ταύτης, πρὸς ἐπίσκεψιν ξένων χωρῶν, καὶ γνωρίζομεν ὅτι παρέτεινε τὴν διαμονὴν του μετὰ τῶν μέσων τοῦ φθινοπώρου. Τὸ ταξιδίον τὸ ἔτος ἐκεῖνο τοῦ ἐφαίνετο τερατώδες, καθ' ὅτι θὰ τὸ ἔκαμνε μὲ εὐχάριστον συνοδείαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μαθήτριά, μόνον ἡ ἰδέα τῆς μετὰ τοῦ κ. Λώρη συμβιώσεως, τὴν ἀνύψου εἰς τὸ ζενίθ τῆς ἡδονῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΑΝΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Είναι αληθώς περιέργως, ενταύτην δὲ καὶ σπανία ἢ τοιαύτη, ὅπως ἐφέτος, σύμπτωσις τῆς εορτῆς τοῦ ἁγίου Πάσχα ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἦτοι τῇ 25 Μαρτίου Περὶ τῆς συμπτώσεως ταύτης προτιθέμενοι ν' ἀναφέρωμεν ἐνταύθα ὀλίγα τινά, ἀπαραίτητον νομίζομεν νὰ προτιξώμεν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν, ἐπὶ τῇ βίσει τῆς ἡμέρας τοῦ Νομικοῦ Φάσκα, δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν τὴν ἡμερομηνίαν τῆς εορτῆς τοῦ ἁγίου Πάσχα :

1ον) Εὐρίσκομεν τὸν Σεληνιακὸν κύκλον τοῦ ἔτους, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ὑπ' ὄψιν. Τὸν Σεληνιακὸν κύκλον καθώρισεν ὁ περιφημὸς ἐξ Ἀθηνῶν ἀστρονόμος καὶ μαθηματικὸς Μέτων, κατὰ τὸν Ε' πρὸ Χρ. αἰῶνα ἀνακαλύψας ὅτι, καθὲρ 19 ἡλιακῶς ἐνιαυτοῦς, τὰ Νεοσέληνα ἐπιπτον εἰς τὰς αὐτὰς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποῖαν εἶχον τυχ. καὶ καθ' 19 ἔτην ἐκ τούτων δὲ ἐκάλεισε Σεληνιακὸν κύκλον μίαν περιόδον 19 ἡλιακῶν ἐνιαυτῶν.

Διὰ νὰ εὐρωμεν λοιπὸν τὸν Σεληνιακὸν κύκλον ἐνὸς δεδομένου ἔτους, προσθέτομεν εἰς τὸ ἔτος τοῦτο τὸν ἀριθμὸν 5508, ἦτοι τὰ ἀπὸ κοσμογονίας μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διαρρέυσαντα ἔτη, τὸ δὲ ἄθροισμα διαιροῦμεν διὰ τοῦ 19. Τὸ κατάλοιπον τῆς διαιρέσεως δεικνύει τὸν Σεληνιακὸν κύκλον τοῦ δεδομένου ἔτους· μὴ ὑπάρχοντος δὲ καταλοίπου, ὁ Σεληνιακὸς κύκλος εἶναι ὁ διαιρέτης 19. Καὶ ἐξετάζομεν τὸν κάτωθι πίνακα, ὅστις, ὀριζοντιῶς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ Σεληνιακοῦ κύκλου, μᾶς οἰεῖ τὴν ἡμέραν τῆς νέας σελήνης τοῦ Μαρτίου καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Νομικοῦ Φάσκα :

Σελην. κύκλος	Νεοσέλ. Μαρτίου	Νομικὸν Φάσκα
1	15	Ἀπρ. 2
2	4	Μαρ. 22
3	23	Ἀπρ. 10
4	12	Μαρ. 30
5	1 καὶ 21	Ἀπρ. 18
6	20	Ἀπρ. 7
7	9	Μαρ. 27
8	28	Ἀπρ. 15
9	17	Ἀπρ. 4
10	6	Μαρ. 24
11	25	Ἀπρ. 12
12	14	Ἀπρ. 1
13	3	Μαρ. 21
14	22	Ἀπρ. 9
15	11	Μαρ. 29
16	80	Ἀπρ. 17
17	19	Ἀπρ. 5
18	8	Μαρ. 25
19	27	Ἀπρ. 13

2ον) Εὐρίσκομεν τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἣν συμπίπτει τὸ ὑπ' ὄψιν Νομικὸν Φάσκα. Διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν ἡμέραν ταύτην, πρέπει νὰ ξεύρωμεν εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ἀρχεται ὁ μῆν (Μάρτιος ἢ Ἀπρίλιος), τὸν ὁποῖον ἔχομεν ὑπ' ὄψιν. Διὰ νὰ εὐρωμεν δὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀρχεται ὁ μῆν, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τὸν Ἠλιακὸν κύκλον τοῦ προτεθέντος ἔτους.

Οἱ ἀστρονόμοι ἐκάλεισαν κύκλον Ἠλιακὸν μίαν περιόδον 28 ἔτην, διότι ἐπισημαίνοντες ὅτι μόνον μετὰ 28 ἐνιαυτοῦς συμπίπτει ἡ τάξις τῶν κυριακῶν καὶ τῶν εορτῶν τοῦ ἔτους. Διὰ νὰ εὐρωμεν λοιπὸν τὸν Ἠλιακὸν κύκλον ἐνὸς δεδομένου ἔτους, προσθέτομεν καὶ πάλιν εἰς τὸ ἔτος τοῦτο τὸν ἀριθμὸν 5508, τὸ δὲ ἄθροισμα διαιροῦμεν διὰ τοῦ 28. Τὸ κατάλοιπον τῆς διαιρέσεως δεικνύει τὸν Ἠλιακὸν κύκλον· μὴ ὑπάρχοντος δὲ καταλοίπου, ὁ Ἠλιακὸς κύκλος εἶναι ὁ διαιρέτης, 28. Καὶ ἐξετάζομεν τὸν κάτωθι πίνακα, ὅστις, ὀριζοντιῶς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἠλιακῶν κύκλων ἀνὰ τέσσαρις λαμβανόμενων, μᾶς δίδει τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀρχεται, ἐν τῷ δεδομένῳ ἔτει, ὁ Μάρτιος ἢ ὁ Ἀπρίλιος, ἀπὸ τῆς ὁποῖας ἡμέρας ὑπολογίζομεν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συμπίπτει τὸ Νομικὸν Φάσκα :

Ἠλιακὸς κύκλος				Μάρτ. ἀρχεται	Ἀπρίλ. ἀρχεται
1,	7,	12,	18	Παρ.	Δευτ.
2,	13,	19,	24	Σάβ.	Τετ.
3,	8,	14,	25	Κυρ.	Τετ.
4,	15,	20,	26	Δευτ.	Πέμ.
5,	10,	21,	27	Τετ.	Παρ.
6,	11,	16,	22	Τετ.	Σάβ.
6,	17,	23,	28	Πέμπ	Κυρ.

3ον) Ἐὰν τὸ Νομικὸν Φάσκα συμπίπτει εἰς οἰανδήποτε ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἐκτὸς τῆς κυριακῆς, τὸ Πάσχα εορτάζεται τὴν εὐθὺς ἀμέσως κυριακῇ. Ἐὰν δὲ τὸ Νομικὸν Φάσκα συμπίπτει ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ, τὸ Πάσχα εορτάζεται τὴν ἐπομένην κυριακῇ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ Λατινικὸν Πάσχα, προσθέτομεν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς νέας σελήνης τοῦ Μαρτίου τὰς ἡμέρας τῆς πανσελήνου, ἦτοι τὸν ἀριθμὸν 15, καὶ ἐξετάζομεν, κατὰ τοὺς ἰδίους ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ Ἠλιακοῦ κύκλου ὑπολογισμούς, ποίαν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἐν μηνί Μαρτίῳ ἢ Ἀπριλίῳ, ἀντιπροσωπεύει τὸ ἄθροισμα τῶν ἡμερῶν, τὰς ὁποῖας εὐρωμεν. Καὶ ἂν μὲν ἡ ἡμέρα τῆς πανσελήνου εἶναι κυριακῇ, οἱ Λατίνοι εορτάζουν κατ' αὐτὴν τὸ Πάσχα. Εἰδεμὴ, εορτάζουν αὐτὸ τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς πανσελήνου κυριακῇ.

Παράδειγμα : Λόβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἔτος 1892.

1ον) Τοῦ Σεληνιακοῦ κύκλου ὄντος 9, ἡ μὲν νέα σελήνη τοῦ Μαρτίου γίνεται τῇ 17, τὸ δὲ Νομικὸν Φάσκα τῇ 4 Ἀπριλίου. Τοῦ Ἠλιακοῦ δὲ κύκλου ὄντος 8, καὶ τῆς πρώτης τοῦ Ἀπριλίου συμπτώσεως ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος τετάρτη, ἔλεγε ὅτι τὸ μὲν Νομικὸν Φάσκα συμπίπτει ἐν σαββάτῳ, τὸ δὲ ἡμέτερον τὴν ἐπαύριον κυριακῇ 5 Ἀπριλίου.

2ον) Τῆς νέας τοῦ Μαρτίου σελήνης συμπτώσεως τῇ 17, ἡ πανσελήνη γίνεται τῇ (17 συν 15) 1 Ἀπριλίου, ἦτοι ἐν ἡμέρᾳ τετάρτη· ἄρα τὸ Λατινικὸν Πάσχα γίνεται τὴν εὐθὺς ἀμέσως κυριακῇ, ἦτοι τῇ 8 Ἀπριλίου καὶ ἐπομένως μαζὴ μετ' ἡμέτερον.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν σπανία καὶ λίαν περιέργως, ὅπως ἐφέτος, σύμπτωσιν τῆς κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἦτοι τῇ 25 Μαρτίου, ὅτε καὶ *Κυριοπάσχα* ἐν πολλοῖς ἀρχαίοις χειρογράφοις λέγεται, καὶ ἄς προσπαθώμεν νὰ καθορίσωμεν τὴν περιόδον τῆς συμπτώσεως ταύτης.

Ἐξετάζοντες τὸν πίνακα τοῦ Σεληνιακοῦ κύκλου, βλέπομεν ὅτι τρεῖς μόνον καθ' ὅλην τὴν περιόδον συμπίπτει τὸ Νομικὸν Φάσκα πρὸ τῆς 25 Μαρτίου, ἦτοι :

- 1ον) τῇ 22 Μαρτίου, ὅτε ὁ Σελην. κύκλος εἶναι 2
- 2ον) τῇ 24 Μαρτίου, ὅτε ὁ Σελην. κύκλος εἶναι 10
- 3ον) τῇ 21 Μαρτίου, ὅτε ὁ Σελην. κύκλος εἶναι 13

Ἐπειδὴ δὲ, διὰ νὰ ἔχωμεν ἐν γένει ἡμερομηνίαν κυριακῆς 25, πρέπει ὁ μῆν νὰ ἀρχῆται μόνον ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος πέμπτη· ἐξετάζοντες δὲ καὶ τὸν πίνακα τοῦ Ἠλιακοῦ κύκλου καὶ βλέποντες ὅτι μόνον εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν, δηλαδὴ εἰς τοὺς Ἠλιακοὺς κύκλους 6, 17, 23 καὶ 28, ὁ Μάρτιος ἀρχεται ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος πέμπτη· δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι :

Μόνον ὁσάκις εἰς ἐκ τῶν Σεληνιακῶν κύκλων 2, 10 καὶ 18 συμπέσῃ μεθ' ἐνὸς ἐκ τῶν Ἠλιακῶν κύκλων 6, 17, 23 καὶ 28, δύναται νὰ συμπέσῃ ἡ κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἦτοι τῇ 25 Μαρτίου.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα : πότε, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐγένετο διὰ πρώτην φοράν ἡ σύμπτωση αὕτη τοῦ Κυριοπάσχα, καὶ ποίαν πορείαν ἠκολούθησε κατόπιν.

Ἡ Ἀ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐγένετο τῷ 325, ὅτε Σεληνιακὸς μὲν κύκλος ἦτο 19, Ἠλιακὸς δὲ 9. Ἀνατρέχοντες ἐννεα ἔτη πρὶν, ἦτοι τῷ 316, εὐρίσκομεν πράγματι Σεληνιακὸν κύκλον 10 καὶ Ἠλιακὸν 28, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι τὸ Πάσχα συνέπιπτε τῇ 25 Μαρτίου.

Μετὰ τὴν Ἀ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τοιαύτη σύμπτωση ἐτύχε τῷ 395, ἦτοι :

(Ἀπὸ τοῦ 316) μετὰ... 79 ἔτη.

Ἐρχονται ἔπειτα κατὰ σειράν :

- Τὸ ἔτος 479, ἦτοι μετὰ 84 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 490, ἦτοι μετὰ 11 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 563, ἦτοι μετὰ 83 ἔτη.

- Τὸ ἔτος 574, ἦτοι μετὰ 11 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 585, ἦτοι μετὰ 11 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 658, ἦτοι μετὰ 73 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 669, ἦτοι μετὰ 11 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 680, ἦτοι μετὰ 11 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 753, ἦτοι μετὰ 73 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 764, ἦτοι μετὰ 11 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 848, ἦτοι μετὰ 84 ἔτη.
- Τὸ ἔτος 927, ἦτοι μετὰ 79 ἔτη.

Ἄλλ' ἐδῶ δυνάμεθα νὰ σταματήσωμεν, ἀπὸ ἐπιανευρίσκομεν τὸ ἐξ οὗ ἀνεχωρήσαμεν σημεῖον, ἦτοι περιόδον ἔτην 79.

Μεταξὺ τοῦ 316 καὶ τοῦ 848, ὅτε λήγει ἡ πρώτη περίοδος, εἶνε ἔτη 532, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ *πολλαπλάσιον* (19 ἐπὶ 28) τῶν Σεληνιακῶν ἐπὶ τοὺς Ἠλιακοὺς κύκλους. Ἐξ οὗ συνάγομεν ὅτι, μεθ' ἐκάστην περίοδον 532 ἐτῶν, οἱ Σεληνιακοὶ καὶ οἱ Ἠλιακοὶ κύκλοι συμπίπτουσι. Καὶ πραγματικῶς : τὸ ἔτος 345 εἶναι τὸ πρῶτον ἀπὸ Χριστοῦ, ὅπερ ἔχει Σεληνιακὸν κύκλον 1 καὶ Ἠλιακὸν ἐπίσης 1· τὸ δὲ ἔτος 877 εἶναι τὸ πρῶτον μετὰ τὸ 316, μετὰ διαφοράν δηλαδὴ 532 ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔχει Σεληνιακὸν κύκλον 1 καὶ Ἠλιακὸν ἐπίσης 1.

Ἐπαγερχόμενοι λοιπὸν εἰς τοὺς ὑπολογισμούς μας καὶ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνωθι καταστροφθεῖσαν σειράν τῶν ἐτῶν τῆς πρώτης περιόδου, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 316 καὶ 848, ἐξαγομεν ὅτι :

1ον) Ἐὰν εἰς ἐν ἑκάστον τῶν ἐτῶν τῆς πρώτης περιόδου προσθέσωμεν τὸν ἀριθμὸν 532, θὰ εὐρωμεν τὰ ἀντιστοιχοῦντα ἔτη τῆς δευτέρας περιόδου, καθ' ἣν τὸ Πάσχα συνέπιπτεν ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

2ον) Ἐὰν εἰς ἐν ἑκάστον τῶν ἐτῶν τῆς δευτέρας περιόδου προσθέσωμεν τὸν ἀριθμὸν 532, θὰ εὐρωμεν τὰ ἀντιστοιχοῦντα ἔτη τῆς τρίτης περιόδου, καθ' ἣν τὸ Πάσχα συνέπιπτεν ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀπὸ τῆς μίας περιόδου εἰς τὴν ἄλλην.

Ὅριον τῆς πρώτης περιόδου ἦτο τὸ ἔτος 848.

Ὅριον τῆς δευτέρας περιόδου ἦτο τὸ ἔτος 1380 (6888 ἀπὸ κοσμογονίας), ὅτε καὶ ἀνεγράφηται τὸ πρῶτον ὡς γεγονός σπουδαῖον καὶ ἐκτετακτόν ἐν τῷ Σερβικῷ Χρονικῷ «Δετσάνσκη Σπομενήση».

Ὅριον τῆς τρίτης περιόδου εἶναι τὸ ἔτος 1912, ἦτοι τὸ τρέχον ἔτος.

Προσπερυσταῖον ἔτος τῆς τρίτης περιόδου ἦτο τὸ 1828 (84 ἔτη πρὶν), ἀντισπροτελευταῖον δὲ τὸ 1817 (11 ἄλλα ἔτη πρὶν), ὅτε, πατριάρχουτος Κυρίλλου ΣΤ' τοῦ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως, ἐκωνομίσθη διὰ πρώτην φοράν, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἡ ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως (ἰδε τυπικόν, ἐκδ 1851, σελ. 156).

Πρῶτον ἔτος τῆς τετάρτης περιόδου θὰ εἶναι, μετὰ 79 ἔτη, τὸ 1991. Δεύτερον, μετὰ 84 ἄλλα ἔτη, τὸ ἔτος 2075, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, κατὰ τὴν σειράν τῶν μεσολαβούντων ἐτῶν τῆς πρώτης περιόδου.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς συμπτώσεως τῆς κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Τὸ δὲ γραφέν κάπου, ὅτι τὸ ἡμέτερον «Χριστὸς ἀνέστη», παρεκκλίνον τοῦ ἀπαρβατοῦ πάσης μουσικῆς συνθέσεως κανόνος, δὲν ἔλαβε παρὰ τοῦ πρώτου μελοποιήσαντος οὐτὸ τὴν εἰς τὸν πρῶτον φθόγγον τῆς μουσικῆς κλίμακος, ἢ τὴν εἰς τὴν διαπασῶν αὐτοῦ κατάληξιν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὸν τέταρτον φθόγγον (ἦτοι τὸν Δι) κατάληξιν, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐννοίαν καὶ τῆς μετὰ θάνατον ἀναστάσεως, δὲν εἶναι μουσικολογικῶς ὀρθόν· διότι (καὶ βλέπε τὴν Κρητίδα, ἐν σελ. 68) ὁ Πλάγιος τοῦ Πρώτου ἤχος, καὶ μάλιστα ὅταν, στιχηραρικὸς ὢν, βαδίξῃ ἐναρμόνιον κλίμακα, καταλήγει ἐντελῶς καὶ τελικῶς οὐ μόνον εἰς τὸν Πα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δι. Περὶ τούτου μαρτυροῦσιν, ἄλλως τε, τὰ περισσότερα εἰς ἕχρον πλάγιον τοῦ πρώτου γνωστὰ ἄσματα, καὶ μάλιστα τὸ «Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ καὶ τὸ «Ἄξιόν ἐστι», καθὼς καὶ τὰ Εὐλογητάρια τοῦ Ἐπιταφίου, ἅπαντα ταῦτα καταλήγοντα ἐντελῶς καὶ τελικῶς εἰς τὸν Δι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

’Ασ’Ολα

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Τὰ Δύο Διοικητικά τῆς Ἐκκλησίας Σώματα συνήλθον τὴν Δευτέραν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην συνεζητήθη εὐρύτατα καὶ τὸ ζήτημα τοῦ περὶ νομαρχιῶν νόμου, ὅστις, καθὰ ἀγγέλλεται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἤρχισεν ἤδη ἐφαρμοζόμενος. Τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπερ θίγει βαρέως τὸ δικαίωμα τῆς παρεδρείας ἐν τοῖς διοικητικοῖς συμβουλίαις (ἰδαρεὶ μεδζλησι) τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τῶν αἰρετῶν παρεδρῶν, ἀψησώλησε χιθὲς σοβαρώτατα τὰ Δύο Σώματα. Πολλὰ γνῶμαι προυτάθησαν καὶ ἰκανὴ ἐπ’ αὐτῶν ἐληκολούθησε σκέψις καὶ συζήτησις τῶν Δύο Σωμάτων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ ἐξαρχήρῳσαν ὡς βαρυτάτον τραῦμα κατὰ τοῦ προνομιακοῦ ἡμῶν καθεστώτος. Ἐν τέλει ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ εἰσηγητικὴ ἐπιτροπὴ τῶν Δύο Σωμάτων συντάξῃ ἔγγραφον διαμαρτυρίας — λαμβάνουσα ὑπ’ ὄψει πάντα τὰ ἔγγραφα — τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο θ’ ἀναγνωσθῇ εἰς προσεχῆ συνεδρίαν τῶν Δύο Σωμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀποφασισθῆναι νὰ συνέλθωσι σήμερον. Ἐν τούτοις, κατόπιν νεωτέρας ἀποφάσεως, ληφθεῖσης τὴν Πέμπτην, ἡ συνεδρίασις αὕτη ἀνεβλήθη.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ πρυτάνεως τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου κ. Σπ. Λάμπρου, ἀναγγέλλοντος ἐπισήμως τὴν ἀνακήρυσιν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου ὡς ἐπιτίμου διδάκτορος πρὸς ἔνδειξιν τιμῆς. Πρὸς τούτοις ἀνεγνώσθη καὶ

σχετικὸν γράμμα τοῦ κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Μεσολωρᾶ. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐπιστολάς θὰ γίνωνται αἱ κατάλληλοι ἀπαντήσεις.

— Κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἀνεγνώσθη τεσεκερὲς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Ὀρησκευμάτων, κοινοποιοῦντος τὴν ὑπὸ τοῦ Στρατοδικείου καταδίκην εἰς ὀκτάμηνον φυλάκισιν τοῦ προϊσταμένου τῆς κοινότητος Πριγκήπου παν. ἀρχιμ. κ. Βασιλείου Μαγκριώτου, διὰ τὰς γνωστὰς σκηρὰς τῆς Πριγκήπου. Ὁ τεσεκερὲς ἀναφέρει, ὅτι ὁ καταδικασθεὶς ἀρχιμανδρίτης, συμφώνως πρὸς τὴν βεζυρικὴν ἐγκύκλιον, θὰ ὑποστῇ τὴν ποινήν αὐτοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Ὁ τεσεκερὲς παρεπέμφθη εἰς τὸν Σεβ. μητροπολίτην Χαλκηδόνος διὰ τὰ περαιτέρω.

— Τὴν Τετάρτην μετέβη ἡ Α. Θ. Π. εἰς τὸ ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἀντελεσεκέφη ἐπὶ τῷ Πάσχα τὸν Ἀρμένιον Πατριάρχην. Μετὰ τῆς Α. Θ. Π. μετέβησαν οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Μητροπολίται Προύσης κ. Λωρόνθους καὶ Τραπεζοῦντος κ. Κωνσταντίνος καὶ οἱ σύμβουλοι κ. Ζαγιανιαῶς καὶ Α. Κιοσέογλου, ὁ Τριτεύων τῶν Πατριαρχείων κ. Ἰωακείμ καὶ ὁ Καποῦ Κεχαγιᾶς κ. Α. Οἰκιάδης. Ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τῆς συνοδείας αὐτῆς ἐγένοντο τιμητικώτατα δεκτοὶ εἰς τὸ Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὠδηγήθησαν παρὰ τῷ Μ. Πατριάρχῃ. Μετὰ τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν καὶ τὰς ἐκατέρωθεν συστάσεις οἱ δύο Πατριάρχαι, διερμηνεύοντος τοῦ Τριτεύοντος τῶν Πατριαρχείων κ. Ἰωακείμ ἀρμενιστί, ἀντήλλαξαν ἰκανοὺς λόγους περὶ τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Μεθ’

ὃ ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τῆς συνοδείας αὐτῆς ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ Ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου, προπεμφθέντες μετὰ τῶν αὐτῶν τιμῶν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐξ Ἀφίξεως. — Τὴν Δευτέραν ἀφίκετο ἐξ Ἀμισοῦ ὁ αὐτόθι τιμητάρχης τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν κ. Ν. Βλάχος, προτιθέμενος νὰ διατρίψῃ ὀλίγας ἡμέρας ἐνταῦθα.

Ἀρραβῶνες. — Εὐχαρίστως μανθάνομεν ἐκ Διδυμοτείχου τοὺς ἀρραβῶνας τῆς χαριτοβρύτου δεσποινίδος Βικτωρίας Δημητρίου μετὰ τοῦ εὐφήμως αὐτόθι γνωστοῦ νέου κ. Δημ. Δόσλιογλου. Εἰς τοὺς μνηστευθέντας εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

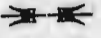
Μελομένη Γ. Καρύδου. — Σεβαστὴ καὶ ἐνάρετος δέσποινα, ἡ Μελομένη, σύζυγος τοῦ παλαιμάχου τῆς δημοσιογραφίας ἀγωνιστοῦ κ. Γρ. Καρύδου, ἀπεβίωσε τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐκηδεύετο ἐν μέσφ ζωηρῶν ἐκδηλώσεων συμπαιθεῶν καὶ τιμῆς. Ἡ κηδεῖα, ἥς προεξήρχεν ὁ θεοφ. χωρεπίσκοπος Πέραν Σταυρουπολέως κ. Χριστοφόρος, συμπαραστατούμενος ὑπ’ ὄλου τοῦ πρεσβυτερίου, διεξήχθη μετὰ μεγαλοπρεπείας καὶ ἐπιβλητικότητος, παρακολουθοῦντος πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Μετὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, ἥμεις ἐφάλῃ κατασκευάσαμε ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων, ὁ νεκρὸς, ἐναποτεθεὶς ἐπὶ νεκροφόρου ἀμαξῆς, ἀκολουθουμένης ὑπὸ σειρᾶς ἀμαξῶν, μετεφέρθη εἰς τὸ ἐν Σισλῇ νεκροταφεῖον καὶ ἐτέθη ἐντὸς τοῦ πρὸς φύλαξιν τῶν νεκρῶν προωρισμένου διαμερίσματος, ἐνθα διετηρήθη ἀταφος, ἐφαρμοσθέντων τῶν σχετικῶν ἀντισηπτικῶν μεθόδων, μέχρι τῆς Πέμπτης, ὅτε ἀφίχθη ἡ θυγάτηρ τῆς Μαρία. Συλλυπούμενοι ἀπὸ καρδίας τῷ κ. Γ. Καρύδῃ καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ κ. Μ. Σταυρίδου, εὐχόμεθα αὐτοῖς μὲν τὴν εἰς ὕψους παρὰμυθίαν, τῇ δὲ μεταστάσῃ κούφην τὴν γῆν καὶ ἀγήρω τὴν μνήμην.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Βιζύης: Τὸν σεβάσιμον καὶ πολυμελῆ οικογενειάρχην Γεώργιον Κ. Πανταζῆν, ἀποθανόντα μετὰ πολυώδυνον νό-

σον καὶ ἐγκαταλιπόντα ὄνομα ἀθάνατον, ἐνεκα τῶν ἀγαθοεργιῶν, ἃς ἐποιήσατο ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, μὴ φεισθέντα μήτε κόπου μήτε χρημάτων, ἐτίμησεν ἀξιοπρεπῶς ἡ Κοινότης Βιζύης καὶ δεόμεθα τῷ Ὑψίστῳ γαῖαν ἐλαφρᾶν καὶ αἰωνίαν ἀνάπαυσιν. — Φιλότητος.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Μουσικὸν Λεύκωμα». — Καλλιτεχνικώτατος ἐξεδόθη καὶ ὁ 10ος ἀριθμὸς τοῦ «Μουσικοῦ Λευκώματος» τοῦ ὁμογενοῦς μουσουργοῦ κ. Κίμωνος Μπέλλα. Περιέχει Ἑλληνικὸν τετραχορον ἐπὶ τῇ βάσει ἐθνικῶν ἁσμάτων. Ἡ ἰδέα εἶναι ἐξαιρετος, ἀφοῦ παρημελήθησαν ἐπὶ τοσοῦτον τὰ ἐθνικά μας ἁσματα, νὰ ἀνανεωθῶσι μὲ τὴν πρόφασιν τῶν εὐρωπαϊκῶν χορῶν. Πωλεῖται εἰς τὰ μουσικοπωλεῖα καὶ παρὰ τῷ συνθέτῃ, Πέραν, Αἰναλῆ Τσεσμέ, ἀπαρτ. Καραγιάννη.

«Πανακοθήκη». — Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Μαρτίου ποικίλον καὶ ἐνδιαφέρον. Περιεχόμενα: Ὁ πατὴρ Λουαζόν, ὑπὸ Τ. Λάσκαρι. — Ὁ γάμος μου, ὑπὸ Ἰωακίμου Λουαζόν — Βιέρζ. — Μετὰ τὸν χορὸν, διήγημα Α. Τολστόη, μετάφρασις Φυλλίδος (τέλος). — Καλλιτεχνικὰ Χρονικά. (Ἀνεκδοτὸν Σοπέν). Ἡ κηδεῖα τοῦ Σίλλερ, ὑπὸ Alice de Laperitly. — Αἱ Γυναικες. Σκέψεις Ε. Μπαταΐγ. — Ὁ Παγκόσμιος Τύπος, ὑπὸ Ρωμαίου. — Σύμβολα τῆς ζωῆς. Ποίησις Μ. Σιγούρου — Ποικίλη Σελίς. Τοπογραφικὴ ἀνακάλυψις. Ὁ Γολγοθᾶς ἐν τῇ ζωγραφικῇ. Ὁ βασιλεὺς τοῦ βιβλίου. Ἡ ἀργοπορία τοῦ μαθητοῦ. Ἡ τιμὴ δύο εἰκόνων. Τί ἐστὶ χιούμορ. Τὰ νεῦρα τῶν ἡθοποιῶν. Τὸ μαρτύριον ἐνός ποιητοῦ. — Σκέψεις-Μειδιάματα. — Γράμματα καὶ Τέχναι. — Ἀρχαιολογικὰ ἀγγέλματα. Εἰκόνες: Εἰς τὴν ἐξοχὴν, πίναξ Lerolle. — Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τῆς Σιών. — Κανδήλαι πρὸ τοῦ Γολγοθᾶ. — Κειμήλια ἱεροῦ ναοῦ Ἀναστάσεως Παλαιστίνης. — Τὸ φρεῖαρ τῆς Σαμαρείτιδος. — Μ. Σιγούρος, προσωπογραφία ὑπὸ Ε. Ἰωαννίδου. — Τὸ Μέγαρον τῶν Δικαστηρίων, σχέδιον Α. Νικολοῦδη. — Ι. Ρισπὲν καὶ οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς.

ΜΟΝΟΝ
ΕΙΣ ΤΟ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΟΔΥΜΠΟΣ
ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΙΑΣΗ
ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Προσβείας,
εὐρίσκετε ἀκραν καθαριότητα,
ὑπηρεσίαν ἀνεπὶληπτον
καὶ τιμὰς συγκαταβατικάς.
Ὅσοι φθάνετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν
νὰ καταλύετε εἰς τὸν «ΟΔΥΜΠΟΝ»,
Διευθυντῆς: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

Ὁ οἶκος ΚΑΛΛΙΒΡΟΥΣΗ
(342, Μεγάλῃ Ὁδῷ τοῦ Πέραν, 342)
μεταρρυθμίσας τὸ ἐργαστάσιόν του,
εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελῇ παραγγελίας
γυναικείων φορεμάτων
εἰς ὅλας τὰς τιμὰς.
Τμῆμα φορεμάτων ἐτοιμῶν ὡς:
Costumes tailleurs, Blouses,
Manteaux, Robes de chambre κτλ.
Καθημεριναὶ ἀφίξεις
τῶν τελευταίων νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς.

ΕΧΕΤΕ ΥΠ' ΟΨΕΙ ΣΑΣ
ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην
Ρ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ καὶ ΣΑΣ
ἐν Γαλατῇ, Ὁμῆρ Ἀμπήτ Χάν, 13,
εὐρίσκετε εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὀρολογίων καὶ κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μεταλλοῦ ἡγγυημένων, Μαχαροπήρουνα, Δίσκους καὶ Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τελοῦ, Σαμαβάρια ρωσικὰ κλπ. κλπ.
Ἐξαιρετικὴ πώλησις
ἐνεκα μεγάλης παρακαταθήκης.
Κοχλιάρια καὶ κηρούνα φαγητοῦ ἐξ Ἀλουμίνου πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς, ὥρολόγια, Ἑλληνιτῆρια καὶ θυλακίου πρὸς Γρ. 10 καὶ 13 1/2, ἕκαστον.

ΤΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΠΟΥΤΙΝΓΓΑ

Μολονότι ένυμφεύθησαν έξ έρωτος, ή συζυγική των έστία δέν ώμοιάζε διόλου τās ιστορικός εκείνας, τās διασήμους διά τήν άμοιβαίαν άγάπην. Πράγματι ό κύριος και ή κυρία Άνύδρου μόλις άλληλοϋπεφέροντο και έπειδή ή ύπομονή των πρό τεσσαρακονταετίας περίπου διετέλει ύπό δοκιμασίαν, συνέβαινε συχνάκις και εις τούς δύο νά φαίνεται ή ώρα άτελειώτος.

Μία όμως άμοιβαία έλπις τούς έβουκάλιζε. Ό εις έκ των δύο θά έφρευε κατ' άνάγκην πρώτος, και έκάτερος των δύο συζύγων ειχε τήν γλυκειάν έλπίδα ότι αυτός θά έμενεν.

Άλλ' έως ότου άνατείλη ή ευτυχής εκείνη ήμέρα, έπρεπε νά κλίνη τόν αύχένα. Και ό κ. Άνύδρου ήτο άνθρωπος με χαρακτήρα.

Λοιπόν, ίνα μη συχνοβλέπη ό εις τόν άλλον, ή καλή κ. Άνύδρου άπεδέχθη τήν συμφωνίαν, όπως όταν ό σύζυγός της εύρίσκειται έν τή οικία, έξέρχεται αύτη εις τās επισκέψεις, όταν δέ εκείνος άπουσίαζε, νά μένη έν τή οικία. Ίνα δέ μετριάζη τήν πικρίαν τής ζωής, μετέβαινε εις τό έστιατόριον, έγέμιζεν ένα ποτηράκι και τό έπινε λίγο-λίγο. Ή απόλαυσις αύτη τής έδιδε μίαν καλλιτέραν ιδέαν τής ζωής και τήν έθεώρει πλέον ως αναγκαίαν τής ζωής *επιδιόρθωσιν*.

✽

Έπειδή όμως ήμέρα τή ήμέρα αί θλίψεις ηϋξάνοντο και ή καλή κ. Άνύδρου ήναγκαζετο συνηθέστερον νά καταφεύγη εις τήν «επιδιόρθωσιν», ό κ. Άνυδρος, ύσον τυφλός και άν ήτο, άντελήφθη τήν έξάτμισιν των ήδυπότων του, και ίν' άπαλλάξη αυτά έκ τής άμφιβόλου άτμοσφαιρας του έστιατορίου, τό μετέφερε εις τό σπουδαστήριόν του, του όποιου εκλείδωσε τήν θύραν. Όσάκις δέ έδειπνα με κανένα φίλον του, διότι ήρέσκετο νά δέχεται, μετέφερον υπερηφάνως τās φιάλας των διαφόρων ποτών του και τās παρέτασεν επιδεικτικώς επί του κυλικείου.

Είναι άλήθεια, ότι ή κ. Άνύδρου εύρε τό πράγμα πολύ όλίγον λεπτόν, αλλά δέν ήθέλησε νά δώση τόν ελάχιστον ύπαιγιμόν εις τόν σύζυγόν της, καθ' όσον μάλιστα επέτυχεν ένα κλειδί, τό όποιον ήνοιγε τήν θύραν του σπουδαστηρίου και τό όποιον τήν έθετεν εις συνάφειαν με τās αρχαίας της γνωριμίας, συνέδεσε δέ ύλως ιδιαιτέρας με μίαν φιάλην θαυμασιού ρωμιοϋ, τό όποιον δέν ειχεν εισέτι παρουσιασθή επί τής τραπέζης ή μίαν ή δύο φορές και εις τήν όποιαν άπέδιδεν ιδιότητος τοσοϋτον επιδιορθωτικής, ώστε μίαν ήμέραν έξεπλάγη, ότε παρετήρησε τό κενόν αύτης, ως έκ των συχνών επισκέψεων.

Και άν κανείς θά τής τό έλεγε, δέν θά τό έπίστευεν ότι τήν άδειασεν αύτη.

Πρός επιδιόρθωσιν τής δημιουργηθείσης καταστάσεως, κατέφυγεν εις τό κλασικόν μέσον . . . τό νερό, έπειδή όμως τοϋτο παρήλαξε τό χρώμά του, προσέθηκε μερικώς σταγόνας καφέ. Έδοκίμασε τό κραμα. Τό θαυμάσιον ροϋμι, καιτοι δέν έκέρδισε τίποτε,

διετήρησε εισέτι τās αρχικά του προσόντα άφ' έτέρου ειχε πεποίθησιν εις τήν λεπτότητα των φίλων του συζύγου της.

Όχι ύστερα από πολλόν χρόνον, όπως τιμήση μίαν πουτιγγα, τήν όποιαν εις συγγενής του του έστειλεν έκ Λονδίνου, προσεκάλεσεν εις δείπνον μερικους φίλους. Κατά τās προεπιδόρπια ή ύπηρέτρια έφερε τήν πουτιγγαν, προθερμανθείσαν όλίγον, κατά τās δοθείσας οδηγίας. Ή κ. Άνύδρου ήτο έτοιμη νά βυθίση τό κοχλιάριον, ότε εις των συνδαιτημόνων ειπεν ότι θά ήτο προτιμότερον εάν εκαίετο με όλίγον ροϋμι.

Ή κ. Άνύδρου δέν έδωκε μεγάλην σημασίαν εις τήν ιδέαν αύτην. Άλλως θά τόν έπατοϋσε με τό πόδι ύπό τήν τράπεζαν και ή ύπόθεσις θά έτελειώνεν.

Άφήκεν όμως έν άργία τούς πόδας της και ήρκέσθη νά ειπη με ένα χαμόγελον επί των χειλέων :

— Και πιστεύετε, φίλτατε κύριε, ότι θά είναι καλλίτερον με τό ροϋμι ;

Ό κ. Άνυδρος τής έρριψε μίαν ματιά, λές και τήν έτρωγε.

— Φυσικώτατα ! ειπεν έσπευσμένως, έν Άγγλία τήν καιούν πάντοτε με ροϋμι !

Και δραττόμενος τής ευκαιρίας, όπως έπιδείξη τό θαυμάσιόν του ροϋμι, έγείρεται και πέρνει υπερηφάνως έκ του κυλικείου τήν φιάλην, τήν θέτει επί τής τραπέζης και με προκλητικόν ύφος λέγει :

— Δι' αυτό, φίλοι μου, θά μου πήτε τό μυστικό !

Ή κ. Άνύδρου ήρχισε ν' άνησυχή. Διελογίσθη :

— Άρχει μόνον ν' άνάμη.

Διότι ειχε λόγους νά ύποπτεύετε τό εναντίον.

Άλλ' ήδη ό κ. Άνυδρος ειχεν εκποματίση τήν φιάλην και με ήγεμονικήν στάσιν έρράντισε τήν πουτιγγα.

— Θά με ειδοποιήσετε όταν θά φθάνη.

Τόν έσταμάτησαν. Ήναιμεν έν πυρεϊόν και τό έπλησίασε, με τήν βεβαιότητα ανθρώπου, γνωρίζοντος τήν δύναμιν του ύγρου, εις ό ήδη έπλεεν ή βάσις του γλυκύσματος.

Σιγή νευρική έδόςποζε περίξ.

Τό ύγρον όμως έμεινεν άπειθές εις τήν επίδρασιν του πυρεϊου. Τά πυρεϊα διεδέχοντο

τό έν τό άλλο, άλλ' ή αύτη άδιαφορία του ύγρου. Οι περισσότεροι των συνδαιτημόνων δέν ήδύναντο νά κρατηθώσι πλέον, έφούσκωνον. Μερικοί άντειχον εισέτι και ειχον δίκαιον. Ό κ. Άνυδρος δέν έγέλα.

Τέλος παρατηρεί και πάλιν τήν σύζυγόν του, λέγων :

— Τί σημαίνει αυτό, κυρία !

Άλλ' ή κυρία με τό άπαθέστερον ύφος :

— Φίλτατε, άπορω και έγ.ύ. Άγνωστί νά πιστεύσω !

Εις άστείος τότεξκ των συνδαιτημόνων ειπε :

— Νά ήξεύρης, Άνυδρε, πώς πταίουν τά σπύρα !

— Δέν τό πιστεύω, ειπε, και έδοκίμασε τήν δύναμιν των επί των δακτύλων του.

Ή κ. Άνύδρου όμως έν τω μεταξυ διανέμει τήν πουτιγγα, οι συνδαιτημόνες αλλάζουν λόγια και ή σκηνή τελειώνει.

Ή θύελλα έξερράγη μετά τήν αναχώρησιν των φίλων.

— Λοιπόν, κυρία, θά μου ειπήτε πώς έγένηκε αυτό τό θαύμα ;

Άλλ' ή κυρία με τήν αύτην άπάθειαν άπήντησε :

— Πώς θέλεις νά τό γνωρίζω έγώ ! Έσόν τό κλειδώνεις με δύο γύρους τής κλειδαριάς. Τί θέλεις νά ήξεύρω ;

— Δέν τό ήξεύρεις ; έ, καλά. Αϋριον θά υπάγω τήν φιάλην εις τόν χημικόν τής Δημαρχίας, ό όποιος είναι φίλος μου, και αυτός θά μάς λύση τό αίνιγμα.

Ή κ. Άνύδρου δι' όλης τής νυκτός δέν εκλεισε μάτι. Έβλεπε τόν χημικόν ν' αναλήη τό ύγρον, ν' ανακαλύπτη τήν δολιότητα, τās σταγόνας του καφέ, έβλεπε τόν σύζυγόν της επιστρέφοντα με τήν φιάλην ανά χείρας κατακόκκινον από θυμόν. Ήκουε τούς κεραυνούς των επιπλήξεων. Έσκέπτετο τί νά κάνη. Τέλος τό εύρε και τήν επομένην, μετά τήν αναχώρησιν του συζύγου της έπήρε και αύτη τήν προς τό χημειον άγουσαν.

Ό χημικός ύπεσχέθη νά τήν σώση έκ τής άμηχανίας.

Πράγματι μετά τινας ήμέρας, ότε ό κ. Άνυδρος μετέβη ύπως μάθη τās άποτελέσματα τής αναλύσεως, έξεπλάγη ότε ήκουσεν ότι τό ροϋμι όχι μόνον ήτο πρωτίστης ποιότητος, αλλά και εκαιε. Και τό ειδη νά καιη με τά ίδια του μάτια.

Ήρχισε νά σκέπτεται μόνος του :

— Μά τί διάβολο ειχε και δέν εκαιε ! . . .

Και έτελειωσε, πεισθείς ότι ειχε δίκαιον ό φίλος του :

— Νά δής, θά έπταιαν τά σπύρα !

ΚΑΛΗΜΟΥ

Γ. ΑΣΓΡΑΣ & Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

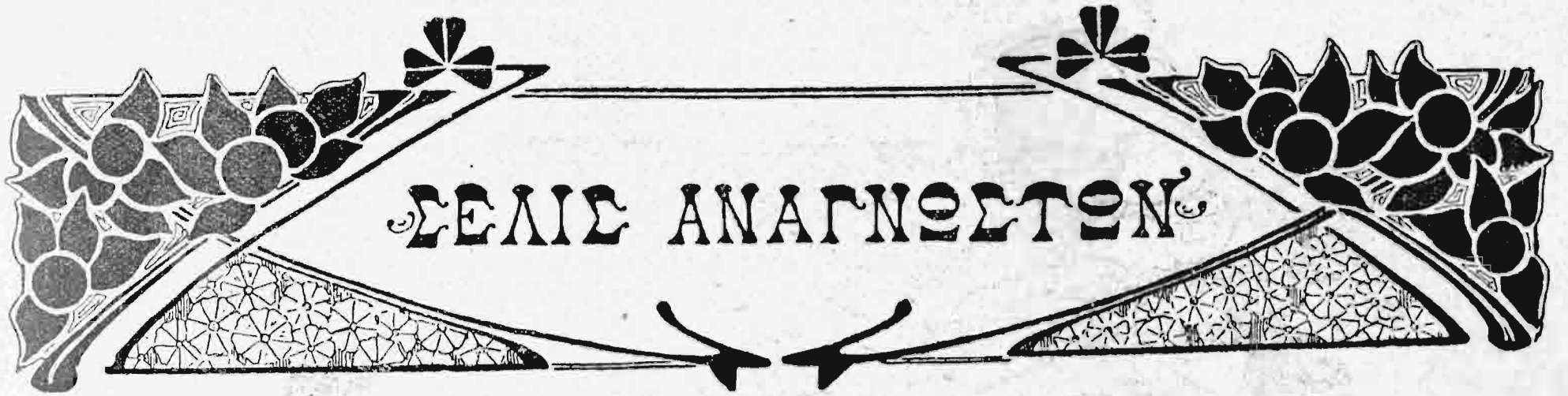
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΥ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

WHITE STAR LINE

ήν συνιστώμεν θερμώς εις πάντα μετανάστην διά τό ήλιγοδάπανον των ταξειδίου της, άτινα δέν διαρκούσι πλέον των 8 ήμερών.

Γραφεία : Γαλατά, Καρά-Μουσταφά, 50.

ΣΕΛΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Ήτο βραδυά του Μαΐου. Ο ήλιος έδυσε και η γη έσκόρπισε τον μέλανα πέπλον της, τον όποιον η σελήνη, αρχίζουσα να προβάλη από τα ύψηλά γειτονικά βουνά, προσεπάθει να χρωματίση και χρυσώσει με το χρυσό της φώς!

Έκαθήμην επί τινος της παραλίας λίθου και με αποστολήν μιας έντολης, ένός ιερού σκοπού, έθαύμαζα το σπουδαίον αυτό μεγαλείον της φύσεως! Η ήρεμος επιφάνεια της θαλάσσης υπό το φώς της σελήνης έσχημάτιζε φρωτεινόν καθρέπτην, εις τον όποιον ένόμιζέ τις ότι κατοπτρίζοντο αι ως ζωσι επί του ουρανού της νυκτός ψυχαι! Ήτο και το άφάνταστον, το ώραϊον, το ιδανικόν! Ήτο η μόνη όνειρευτή εικόν του καλλιτέχνου. Ήτο τέλος μία φαντασία!

Ερωτική βραδυά! Και περιέμενα ερωτικήν συνέντευξιν! Ο καιρός παρήρηχτο και τα λεπτά μοι έφαινοντο αιώνες!

Εις την άπερίγραπτον δέ ταύτην άνυπομονησίαν μου και εις την άτέραντον και έρημον παριστάμενην έκπαλιν ταύτην εικόνα μοι έδιδεν όλίγην παρηγορίαν μικρά τις λέμβος με τον ζωηρόν της φανόν διερχομένη!

Διήρηχτο... και έσκεπτόμην ότι αυτή τις οϊδε όποιαν και διά ποιόν σκοπόν ψυχην η ψυχάς μετέφερεν!

Αρά γε ο ψαρῶς διήρηχτο να ρίψη 'ς το γιολό, με την πτωχην του καρδιά, τα δίχτυά του και με χρυσάς έλπίδας επί της λέμβου του διήρηχτο;

Αρά γε καλλιτέχνης προς θαυμασμόν της φύσεως και εξ αυτής να κορέση κ' ευχαριστήση την άκόρεστον και διψάλειν φαντασίαν του εξήλθεν; Αρά γε μόνος έραστής να κλαύση τον έρωτά του... την έρωμένην του... μόνος εις το χάος αυτό τα κύματα διά της κόπης ώθει; η άρά γε εύτυχής έραστής με την λατρευτήν του εις τας άγκάλας και μεθυσμένος με την απόλασιν άφησε την πόλιν και επί της νυκτερινής θαλάσσης διά λέμβου προύχρει; Ναι, έπροχώρει, διήρηχτο με το μικρό της φανό, και με γέμιζε την καρδια από χαρά, από έλπίδα... αλλά πάλι μαζί με τη βάρκα με έφθυγεν αυτή η χαρά, αυτή η έλπίς. Και η σελήνη, αυτός ο προδότης του έρωτος, με τας μαγευτικάς της ακτίνας έφώτιζε και αυτήν και με μαζί!

Τέλος συνήλθον. Θεία και άγγελική φωνή με άφύπνισεν από αυτόν τον ρεμβασμόν και βλέπω τρέχουσαν προς με την ποθητήν μου!... Τα ξανθά της μιλιά ριχμένα προς τα κάτω, έφαινοντο χρυσά. Το πρόσωπόν της έφαινετο ως ήλιος και ώσαν να περιεφρόνει τον άπέναντι δίσκον της σελήνης. Ήτο μία θεά... εις άγγελος!... Μοι έφάνη ότι θα έρριπτόμην εις ό,τι γλυκύ και ώραϊον, εις ό,τι λαμπρόν και φαντασιώδες, αλλά... τίποτε... το πάν τίποτε...

Εξύπνησα, έτριψα τους όφθαλμούς μου, τα πέ- ρεξ μου παρατήρησα και εξηκολούθουν να νομίζω ότι ευρισκόμην εις την πραγματικότητα! Έπανεκατεκλίθην, και αντί να πέσω εις τας έν τη πραγματικότητι άγκάλας, έπεσον εις τας του Μορφέως! Ήτο γλυκύ όνειρόν!!!

Ήτο γλυκύ όνειρόν!!!

NIC. KARTER Δεδάγατος

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΝ, Κλ. Φωτιάδην, έλήφθη έπιστολή σας και έμβασμα 240 γρ., ευχαριστούμεν, συνεμορφώθημεν, πέμπομεν άποδείξεις, άποστείλατε τά έν τη έπιστολή σας άναφερόμενα.—ΑΜΑΣΣΙΑΝ, Δ. Μαρασίδην, ένεγράφητε, τίμημα έλήφθη, φύλλα πέμπομεν άπ' αρχής δ' εξαμηνίας, διότι όλαι αι έγγραφαί μας άρχονται ταυτοχρόνως, ευχαριστούμεν.—ΑΜΙΣΟΝ, Χ. Παλαθεοδώρου, στέλλονται — Αύτόθι, Γ. Βουτινιάν, έπιστολή σας έφθασε με 25 ήμερών βραδύτητα, η όποια δέν ευθύνει το ταχυδρομείον, θα σας άπαντήσωμεν έκτενώς και ίσως όχι μόνον δι' έπιστολής.—Αύτόθι, Π. Ι. Σωτηριάδην, σταλέν έλήφθη, ευχαριστούμεν.

ΒΑΔΙΑΝ, Δ. Κούλαλην, ταχυδρομικώς άπαντώμεν.—Αύτόθι, Ο. Κανελλόπουλον, παραγγελία σας έξετελέσθη και άπεστάλη.—ΒΑΛΤΟΣΤΑΝ (Αμερικης), Χάρην Γούστ, έλήφθη έπιστολή σας, η ευχαριστήθημεν διά την έγκαιρον και τακτικήν λήψιν των φύλλων σας, διά τας συγχαρητηρίους ευχάς σας ευχαριστούμεν, διεύθυνσις ηλλόγη.

ΓΚΙΜΟΥΛΔΙΝΑΝ, Σ. Κομνηνόν, άπαντώμεν εις το δελτάριον 5 τρ., έχετε δίκαιον όσον άφορᾷ τον Μ. Σ.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ, Ζ. Χ" Πασχάλη, έλήφθη, ευχαριστούμεν.

ΕΣΚΙ ΣΕΧΙΡ, Χρ. Κοτζελίδην, ηξήσαμεν το δέμα σας κατά ένα αριθμόν, όπως έχειρίζετε τούτον εις Π. Ε. Μυστακιάδην.—Αύτόθι, Π. Ε. Μυστακιάδην, δελτάριόν σας έλήφθη, κατά την έπιθυμίαν σας θα λαμβάνητε το φύλλον σας εις το έξής εις ην διεύθυνσιν έσημειώσατε έν τῷ δελταρίῳ σας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ, Δ. Π. Γιαπουλήν, άπαντώντες εις το τελευταίον δελτάριόν σας, θ' άποστειλωμεν τους δύο αλουμένους τόμους β' και γ' εξαμηνίας, έν τη συναποστελλομένη έπιστολή μας σημειούμεν το αντίτιμόν των.

ΙΣΒΟΡΟΝ, Π. Σαργόν, έτησία έγγραφη του περιοδικού, το όποιον μας γράφετε, είναι γρ. 60.

ΚΟΥΣΓΟΥΝΤΖΟΥΚΙΟΝ, Κ. Λογοθετιδην, ένεγράφαμεν, στέλλομεν, έλάβομεν, ευχαριστούμεν.

ΜΕΡΖΙΦΟΥΝ, Α. Καζάζογλου, ένεγράφαμεν, στέλλομεν, άπαντώμεν ταχυδρομικώς.—ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ, Ι. Σπύσην Βογιατζήν, έλάβομεν δελτάριόν σας, του όποιου έσημειώσαμεν το περιεχόμενον.

ΠΑΝΣΙΟΝ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΝ ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΙ

ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΝ, Χρ. Βαφειάδην, άπνητήσαμεν ταχυδρομικώς.

ΟΡΤΑΚΙΟ-Ι', Σ. Βερβατίδην, έπιστολή σας έλήφθη, άποστέλλομεν τον έν αυτή σημειούμενον αριθμόν φύλλων. Ευαρεστηθήτε όπως το συντομώτερον πραγματοποιήσητε την παράκλησιν μας.

ΡΟΔΟΝ, Α. Θυμανάκην, άποστέλλομεν αιτούμενα.

ΣΑΡΑΝΤΑ-ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, Ι. Ίωαννίδην, ένεγράφαμεν, στέλλομεν, τίμημα έλήφθη, ευχαριστούμεν.—ΣΟΦΙΑΝ, Ν. Παπαβασιλείου, η από 7 τρέχοντος έλήφθη μετά των συμπληρωματικών γραμματοσήμων, θα προσπαθήσωμεν πάση δυνάμει ανεκαλύψαμεν το αίτιον της μη παραλαβής των φύλλων σας, ταυτα μας έπεστράφησαν εκ του Βουλγαρικού ταχυδρομείου, τα αυτα δε σας άπεστείλαμεν. Αύτόθι, Κ. Μανόλογλου, αι ένθουσιώδεις κρίσεις, τας όποίας γράφετε έν τη έπιστολή σας περι της Έπιθεωρήσεως μας, τα ευγενή αισθήματα, άτινα διερχομενετε έν αυτή, βαθύτατα μας συνεκίνησαν, βεβαιωθήτε δε ότι η άγαπη των φίλων μας άποτελει δι' ημάς την μεγαλειτέραν ηθικήν Ικανοποίησιν και μας ένισχύει εις το δυσχερές έργον, το όποιον ανελάβομεν. Ένεγράφαμεν υμάς, την Ν. και την Έλληνικήν Δέσχην Στενημάχου, εις την όποιαν και θα γράψομεν αντίτιμον εκ φρ. 24 έλάβ., ευχαρ.

ΤΡΙΠΟΛΙΝ, Κ. Μερχουρίου, ευχαριστούμεν διά συγχαρητήρια.—ΤΥΡΝΟΒΟΝ, Ι. Ίωαννίδην, κατεχωρήσαμεν νέαν έγγραφην, γενόμενη ενεργεία σας, ευχαριστούμεν, άπορούμεν και λυπούμεθα διά την καθυστέρησιν των φύλλων σας, και όμως πέμπονται τακτικώτατα.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΑΡΤΕΛΑΡΗΣ

Ανταλλάσσει γραμματόσημα με όλον τον κόσμον. Αγοράζει τουρκικά γραμματόσημα άνω των 5 γροσίων πάσης εκδόσεως. Δέν στέλλει ποτέ πρώτος.

Διεύθυνσις: THEODOSE ARTELARIS

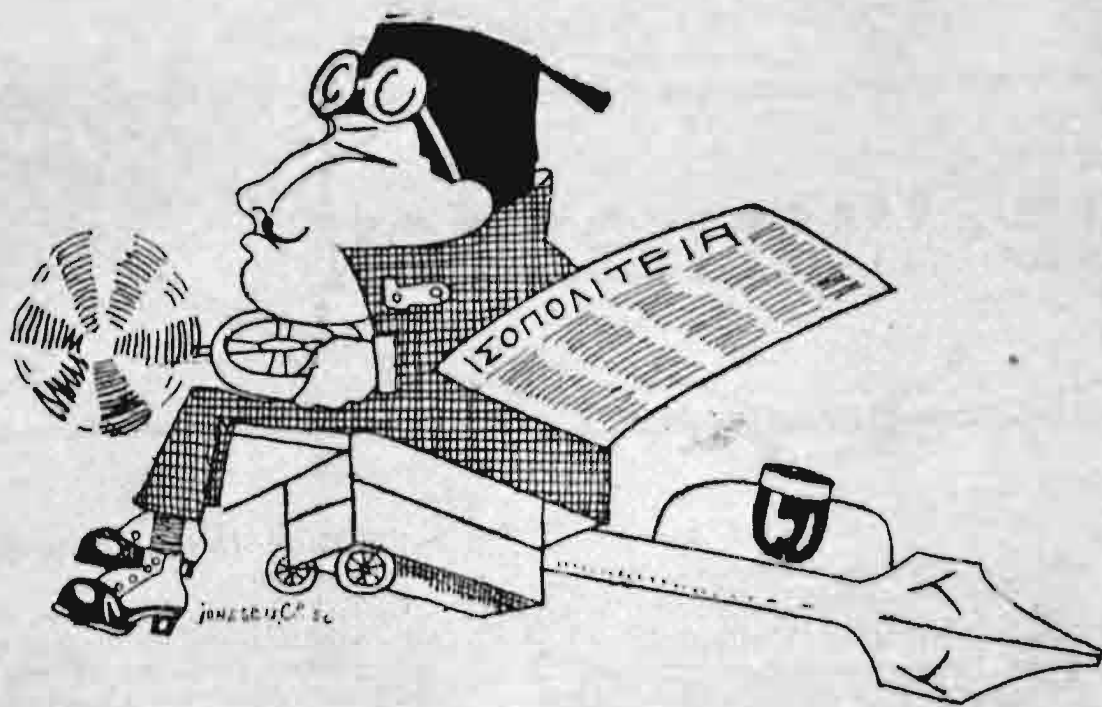
Banque d'Athènes

BAFFRA

près Samsoun (Turquie d'Asie)

Sauvedent

Όσοι φθάνετε εις Κερασούντα, να ζητήσατε την Pension Θεοφίλου. Έχει θα εβρετε δωμάτια άγιεινώτατα και άνακαυτικά, τροφήν πλουσίαν και εκλεκτήν, σίκιακήν, προσέτι θαυμασίαν γλωττοθεραπείαν χάρις εις τον παιδρότατον και διαχυτικώτατον διεθνοντήν της, διά τον όποιον θα και έν ειπωμεν είναι πάντοτε όλίγα άπέναντι της άληθινής απολαύσεως, την όποιαν παρέχει εις τους ξένους του.

Τὸ περίφημον νέον αεροπλάνον, τὸ ὑψωθὲν τὴν Κυριακὴν
καὶ διανύσαν ἐπιτυχῶς τὸ ἀπὸ τῆς Βουλῆς μέχρι τοῦ Πολιτικοῦ Συνδέσμου διάστημα.

Ἡ ἀκρίβεια τῶν τροφίμων.—

Πῶς θὰ μεταφέρεται τοῦ λοιποῦ . . . μίαν παλαμίδα.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ